

JAG ÄR INTE DU

AV IDA HÖGSTRÖM

You imagine the carefully pruned, shaped thing that is presented to you is truth. That is just what it isn't. The truth is improbable, the truth is fantastic; it's in what you think is a distorting mirror that you see the truth.

- Jean Rhys, *Good morning, midnight*

(JAG)

*

Det är lika tyst i lägenheten som tystnaden efter en olycka, sekunden då man hämtar andan i chock, och jag vill bevara det så. Det är liksom tryggare när katastrofen har inträffat och man vet hur allt blev.

Toaletten spolar och Daniel öppnar dörren. Han ryggar tillbaka. ”Oj, jag hörde inte att du var hemma.”

”Jag som ropade”, säger jag fastän jag inte gjorde det. Jag borde ha gjort det.

Framför mig framkallas bilden av hur det vore att ha en hemmafru, någon som bara finns där, redo att lägga all sin energi på ens omvårdnad direkt när skorna parkerats på skohyllan.

”Jag har lagat boeuf bourguignon”, säger min hemmafru.

Man har vin i boeuf bourguignon, man har en vinflaska bredvid grytan, det har man alltid. På instinkt rör jag mig in i köket och fäster min stirriga blick på bänken bredvid kryddorna. Ett kupat glas står i sedvanligt manér där det ska. Känslorna som strömmar i mig försöker organisera sig. Där står ett vinglas men det är ett vinglas med transparent och kolsyrat innehåll.

”Så bråttom du har. Är du hungrig?” frågar Daniel.

Jag inser att jag blivit avslöjad. Att jag blivit avslöjad med att han inte blivit avslöjad.

”Ja, väldigt”, svarar jag och ser hur bubblorna i glaset lättar, söker sig upp mot ytan, hämtar luft och försvinner ut i intet.

Efter maten sätter han sig i soffan och placerar en stor flaska Ramlösa citron på bordet. Jag betraktar den som vore den en trofé. Jag har en troféfru. Han verkar också vara stolt över att den står där, liksom låter den ta plats, överskuggar ljusstaken från Svenskt tenn och skymmer en del av tv:n, men den delen av bilden kan jag gott offra.

”Vad vill du titta på?” undrar han. Rösten är varm, så som en god moder talar till sin son.

Jag funderar och inser att jag faktiskt inte vet. Att jag sett på Game Of Thrones, Narcos och Peaky Blinders för att han velat, för att jag då kunnat *inte vilja*. Misha har tipsat om nya säsongen av Girls och att vi borde se den trots allt. Jag säger att jag vill det och han klickar sig in på HBO utan ett ord. Jag anar att han egentligen inte vill. Kanske inte heller jag. Lena

Dunhams kropp ger mig avsmak. Att hon vågar visa sig så naken får mig att känna skam i hennes ställe. Nog förstår jag att det är välbehövligt, att hon är rakryggad och modig, men jag känner stark aversion. Hennes obalanserade kroppsform, så vulgär, likt en blottare som vet att hans kropp vållar obehag hos andra och just därför tänder på att visa upp den.

Daniel lägger armen runt om mig så att min nacke pressas fram av hans breda överarm. Jag låter det hållas ett tag men flyttar sedan bort den och lutar mig istället mot hans axel; hård mot tinningen men mjuk mot nacken. Han lutar sig fram för att fylla på sitt glas. Flaskan spottar oss i ansiktet när han vrider upp korken. Men det är uppfriskande.

Efter två avsnitt sträcker han på sig. Jag går och tvättar bort dagens ansikte, ser hur de svarta ögonen rinner ner i avloppet. Borstar tänderna. Noggrant, ner i tandköttet, bort med bakterier och plack. Efter att ha torkat mig om munnen släpper jag ut håret och ruskar om. De sträva blekta stråna landar aldrig tungt, det är som om de rör sig runt mig, organiskt och blir heroin chic som Kate Moss på nittioalet.

”Är du färdig snart?” frågar Daniel och innerst inne hör jag min egen röst som annars brukar uttala de orden.

De mullvadsfärgade tvättade linnelakanen gör sig bra mot de grå väggarna, även i dunkel belysning. Han har tänt sin sänglampa men lämnat min släckt. Det ger rummet en varmare inramning. Plötsligt ser jag oss som i en reklamfilm för Åhléns. Jag kryper ner bredvid honom och han drar mig närmare sig, nära så att våra kroppsdelar kan känna på varandra och sedan drar han sina fingertoppar över min rygg så håret reser sig.

”Kittlar det?” frågar han.

Jag ser på honom och sträcker mig mot hans läppar. Låter dem dröja vid den första kyssen. Vi låter våra tungor hälsa mjukt på varandra och det slår mig hur sällan de möts nu för tiden, att våra kyssar blivit pussar och hängel långa kramar. Vi pressar oss närmare, andas tyngre båda två. Det är balans, vi vill båda nu. Jag släpper taget och låter allt ske, det går fort men han är där och jag är där och det är vi. Det måste vara det här de menar med intimitet, total närvaro i varandras kropp och känsla.

Efteråt håller jag hans hand, ser till att han inte lämnar. Jag vill att hans sperma ska bli som frost över ett bakverk på min mage, att tiden liksom stannar här och nu. Han suckar nöjt. Nu möts de förutvarande läpparna igen då han lutar sig över mig och drar bak håret som någon Don Juan. En del av mig vill skratta men det är inte den stämningen. Det är en sådan stämning som när jag betraktar någon annan i den ger mig kväljningar, som när en dessert är

för söt. Men då känner jag det inte från insidan, bara betraktar hur prekärt det ser ut. Romantik ska inte betraktas, den ska upplevas. För endast då är det romantik och desserter med djup, en bitter chokladkaka, en saltad kola, eller en sorbet med lite sting av ingefära skapar ljuva explosioner i min mun.

Han vill igen, och igen. Jag vill inte tillslut men är så glad att han vill, så jag vill igen. Och igen. Och så levde de lyckliga i alla sina dagar.

*

Personalrummets ventilationssystem piskar kylig luft mot mitt bakhuvud som i morse vilade på hans kudde. Jag vaknade på fel sida och hela sängen var som min. Doften av oss hade vaggats in i Comfort sköljmedel, näckros och lime. Jag hade inte ens uppmärksammat när han klev upp eller när han satte på espressomaskinen för att göra sitt bläcksvarta morgonelixir: dubbel espresso med en extra shot. Koffein. Jag minns inte att han sa hej då men det är sådant man känner i själen dagar som denna. Att bli övergiven är inte att bli övergiven om den som lämnar som ser ömt på en. Som om han lämnade något kvar åt mig. En morgongåva. Jag kommer att tänka på Pretty Woman. En prostituerad som tycks bli något annat trots att hon fått betalt. Det kan i vissa fall röra sig om nytryckta sedlar, en room service-frukost eller en kyss av honom som menar det. Då är det väl inte prostitution det rör sig om längre då?

En gång sa han till mig att han alltid känner sig som mest förälskad i mig efter att vi har haft sex, själv känner jag att orgasmen är ett plus i kanten bara han älskar mig mer.

Det droppar soja ner på bordet när jag lyfter en bit Spicy tuna mot min mun. För mycket Wasabi nu igen. Bläddrar igenom Elle och byter till Vogue. Det är som lilla julafton när alla nya magasin släpps och en hög dumpas i personalrummet för nära studier. Den järnliska doften av varm bläck och koda som nytryckta tidningar avger överträffar nästan doften av italienskt läder och Black Orchid från Tom Ford.

”Är det Steven Kleins senaste editorial?” frågar Misha. ”Den är så snygg!” Hennes andedräkt förtäljer historien om en kopp kaffe. Påträngande dominant, men på samma gång inbjudande på ett sådant sätt som när en kaffebryggare står och puttrar i ett gästvänligt hem.

Jag nickar, fastnar alltid hos Steven Klein, studerar linjerna, det strama håret som markerar kindbenen så att modellen nästan ser lyft ut. Ibland tejpar de huden för att få ett än

mer dramatiskt drag. Röda, glansiga läppar som ser ut vilja välla över hejdas av den stränga retuschen.

”Köpte du sushi på det där nya stället på Birger Jarlsgatan?”

Jag ser upp mot Misha men hon ser inte på mig. Jag svarar på den oengagerade frågan för att komma till vad hon egentligen vill, nickar. Hennes långa, spetsiga och svartmålade naglar ger ifrån sig ett smattrande ljud när hon skriver på telefonen. Mina var nyss rödmålade men det är hopplöst när man håller på med kläder och den torra luften och allt damm, sakta krackelerar det och faller av. På pekfingret har nageln börjat klyva sig och färgen bildat ett mönster som påminner om ett ansikte i profil. Jag kniper ihop näven och gömmer naglarna i handflatan. Minns vad en lärare en gång sa till mig: att flagnat nagellack betyder att man är en fallen kvinna. Jag minns att jag då inte riktigt förstod om hon menade det som något positivt eller ej. Epitet kvinna var ju förstås något jag ville identifiera mig med, men fallen lät inte lika flott.

”Jag hörde att Gabriella och Anton stötte på Daniel på Riche här om dagen.” Mishas röst är nu rättfram, blicken på mig, på mitt ansikte.

Bilden som vill fram tränger jag snart bort och ersätter den med gårdagen.

Hon fortsätter: ”Är det inte jobbigt att han är ute utan dig. Jag menar, när du inte dricker eller så?” Den grå keramikkoppen hon placerar framför sin mun skapar en välbehövlig distans, som om hon försökte ge mig betänketid.

”Nej, varför skulle jag göra det?”

”Det är så stort av dig, tycker jag. Jag skulle aldrig stå ut med att min kille var ute på det viset.” Hon placerar båda händerna runt koppen och de spetsiga naglarna bildar en enhet när de möts. Spets mot finger, finger mot spets i ett sicksackmönster.

På *det viset*? Jag drar handen över min nacke. ”Han måste ju ut med kunder, det är en del av hans jobb.” Ramlösan träder fram för mina ögon. ”Hur går det för dig? Har du träffat han den där ...?”

”Ali?”

”Ja, just det.” Ja, just det. Det är honom hon vill tala om.

Misha kastar över sitt kopparfärgade hår från ena sidan till det andra. Det är som en sensuell manöver, som om det är menat att skicka signaler direkt in i mäns kåta synapser. Sedan jag lärde känna henne har hon alltid varit attraktiv med fräknar, blå ögon, långa ögonfransar och en liten yppig mun. Måhända sticker hon inte ut men är en sådan tjej som fristående lyser, en sådan som gör sig bra på Tinder. Kanske är det för att hon är kort och att

hon precis som många korta killar behöver fotograferas underifrån för att deras fördelar ska träda fram. Som Hollywoodstjärnor. Allt handlar om perspektiv.

”Vi sågs faktiskt igår, han sov hos mig.” Hennes blick etsar sig fast i min.

”Är det allvar mellan er?”

”Vi tar det lugnt. Ingen mening att stressa något.” Hon sträcker sig efter min tidning och drar den till sig, som för att avbryta sin egen tanke, som för att inte fundera något mer på det hela.

”Han verkade väldigt förtjust sist jag såg er vid Nytorget.”

Hon kastar håret åt andra hållet. ”Gjorde han?” En litet smil vill fram men jag ser hur hon stretar emot för att bibehålla kontrollen.

”Ja, verkligen”, får jag fram. Jag minns hur han tittade på sin mobiltelefon och såg uttråkad ut. Hur hon tryckte sig mot honom och hur han tog ett steg tillbaka.

Misha greppar sin telefon igen så jag tar fram min och går in på Timehop. För ett år sedan: *Middag med lilla mamma*. Jag klickar ner appen och går in på Instagram istället. Känner hur en skugga drar över mig och hur Mishas hårtoppar rör sig över min arm. Jag rycker bort den.

”Kan du inte gå in och titta på hans profil?”

Jag gör som hon vill. De gamla fönstren drar kallt så fort det är mindre än tio grader ute och min nacke börjar kännas avdomnad. Minsta sus får det att låta som dörren i butiken som går igen. Men det gör den sällan, det är inte vår typ av butik, våra kunder väljer sina tillfällen.

”Han la upp en bild igår som var så jäkla snygg”, fortsätter hon och nageln preciserar vilken hon menar. ”Är han inte galet snygg där?”

Alis korta frisyr med knivskarp sidbena får honom att påminna om en gammal tysk officier. ”Jo, han ser bra ut.” På bilden står han och röker i ett fönster med djupa fönsterbräden. ”Bor han på Östermalm?” frågar jag.

”Nej, i Hornstull. Hur så?”

”Jag tycker bara att utsikten ser ut som den hos en kompis till mig på Brahegatan.”

Misha tystnar, det är som om hon försvinner iväg.

”Men, det skulle kunna vara varsomhelst i Stockholm”, fyller jag i.

Bild efter bild är tagen på barer med öl från mikrobryggerier, det är kaffe på Il caffe, jobba ute till sent; ”dagens arbetsplats”, vänner och bekanta.

Hennes finger hejdar flödet. ”Det där är Josef, hans bästa kompis.”

Jag bläddrar vidare till nästa bild men stannar till.

Hon verkar registrera min reaktion. ”Och det där är Josefs tjej, Sara.”

Det ser ut som om Misha håller något vasst mot hennes hals. Nageln riktad mot pulsådern. *Sara*. Jag vill fråga något, veta mer.

”Hon är väldigt gullig, men lite för mycket ... influencer, om du frågar mig.” Hon skrollar vidare och tillfället är förbi, men bilden av henne är där för att stanna.

Det gråmålade trägolvet knarrar när jag lägger över tyngden på andra benet. Mina nya Pradaskor är fortfarande inte ett med mina gamla fötter, men jag är så van, så van att det skaver och klämmer någonstans. Alla Acnejeans på bordet är sorterade i färg, modell, storlek och ligger med exakt lika långt avstånd från varandra. Misha sprätter upp en kartong med den nya leveransen från Yamamoto och jag tar fram putsduken och sprayar glaskupan i vilken alla smycken förvaras. Lugnt och metodiskt polerar jag och ser ner på ringarna. Jag har spanat in en från Maria Nilsson, med en örn som är på väg att lyfta. Det bästa med att jobba här är den generösa personalrabatten. De grå oversizade kostymbyxorna från Haider Ackermann fick jag till och med köpa för inköpspris och den där krispiga känslan som sprider sig över hela huden när man tar på sig ett nytt plagg är som att ta en tugga av det första kexet i en nyöppnat kexpaket, så frasigt är bara det första. Även om jag försöker undvika socker.

Jag bläddrar bland jackorna och separerar galgarna för att skapa samma avstånd mellan varje plagg. Distansen är vad som får det att se exklusivt ut. Det krävs inte mycket men blicken är avgörande. En del har den, andra inte. Det handlar om känsla, inget du lär in, rätt person på rätt plats. Bland det värsta jag vet är när folk inte kan sköta sitt arbete. Du har en sak du ska koncentrera dig på. Som en brevbärare som inte kan lägga posten i rätt brevlåda, kockar som inte kan laga bra mat eller, ännu värre, kundservice som inte kan svara på frågor och internetleverantörer man inte kan maila utan måste skicka brev eller ringa till.

Misha vrider upp volymen och sjunger med i Sam Smiths *Stay with me*. Jag tänker på hur det var innan man fick in musik i lokalen, innan Spotify och Sonosystem. Tiden står i princip stilla här vissa dagar och då är det musiken som berättar att livet fortsätter framåt även om vi står stilla. Jag kommer att tänka på bilden med *henne*. Att hon inte såg lika snygg ut där som i hennes egna profilbilder. Min nacke är rörligare nu och droppar av fönsterputs landar på mina fingrar. Det sticker i näsan, men på ett bra sätt, alkohol som gör gott.

(ALICE)

*

Intergalactic, planetary, planetary, intergalactic. Det känns som om huset skälver av basen och den dimmiga cigarettröken sticker i hennes ögon när hon går in genom dörren. Stoffes hus har varit som ett oåtkomligt slott fram till nu, gömd bakom det höga staketet. Alla gånger hon och Petra cyklat förbi, funderat över hur det ser ut, utestängda av den jättelika grinden som skyddat huset likt en massiv borg.

I köket nickar Stoffe mot henne och hon nickar tillbaka, greppar en halvfull ölburk för att smälta in.

”Har du sett Nadja och dem?” frågar hon.

”Hänger du med dem?” Han blänger på henne, som om han försökte placera henne och inte visste vem hon var.

”Ja, hurså?”

”Var har du Petra då?”

Hon tänker på deras hemliga Stoffeklubb. På kartläggningarna och försöken att lista ut hur han skulle kunna charmas, som om det var en gåta att lösa. Petra blev kär i honom redan första dagen i mellanstadiet, men han förändrades i högstadiet, blev finnis, fick flottigt hår, klädde sig fult, blev lång och gick böjd med ryggen, blev en sådan som får stå längst ut i sidan på klassfotona och inte tillräckligt cool för att få ligga i knät på de längst fram. ”Hon är väl hemma. Har du sett dem, eller?”

Stoffe vinglar till och pekar med ölburken upp mot övervåningen. Hon vänder sig om och känner hans hand på sin axel.

”Får man inte ens en kram?” säger han och klämmer hårdare.

Hon blir stående orörlig, sväljer och tittar på sin hand som håller ölburken i ett fast grepp. Hon tar en klunk och ruskar på sig. Stoffe tappar tillslut taget och hon sträcker sin andra hand mot hans långa ryggtavla och ger honom en snabb, yttlig kram utan att låta deras kroppar nudda för mycket vid varandra.

På övervåningen kommer Kevin ut från toaletten. Hans hår är spikigt och blänker av hårgelé. ”Vad fan gör du här?” Huvudet är bakåtlutat som för att markera sin rang.

”Nadja bjöd mig. Har du sett henne?”

Han sänker hakan och Nadjas namn verkar fungera som en hemlig kod, som om hon också accepteras av flocken nu, är en av dem.

I Stoffes rum sitter de alla och trängs i den bruna lädersoffan. Det luktar som en blandning av killparfym och svett, bordet är täckt av saltade skruvar, ölburkar och några plastmuggar. Zacks blick möter hennes och hon möter hans. Hon har aldrig sett honom så stajlad tidigare, med nytvättat hår och utan den vita Nikekepsen han oftast har i skolan, den med böjd skärm. Det är som om hon precis fått ta del en ny sida av honom, en sida som får henne att komma honom närmare – att se varandra utanför skolan, utan för skolgården, på en riktigt fest.

”Tja”, säger Nadja.

Alice slår sig ner på golvet framför dem.

”Vad har du med dig?” frågar hon.

Det drar ihop sig i magen. Ta med något? Hur kunde hon missa det? Hon ser ner på sin hand. ”Jag ... tog med några bärs, men ... jag lämnade dem där nere.”

Nadja höjer ena ögonbrynet så att den tunna svarta linjen blir högre och djupare. Det är blankt med hårstråna bortrakade. Sedan vrider hon upp huvudet, rapar och räcker fram sin öl för att skåla.

Burkarna avger en ihålig ton som hastigt tar slut när de lämnar varandra. Hon måste dricka nu, för burken mot läpparna. Nadja håller i sig resten av sin öl, ställer ner den med en smäll på bordet så att flera tomburkar välter omkull. Ljudet av burkar som faller. Bilden av burkar bakom soffan, bakom mamma. Hon slår genast bort bilden och påminner sig om att det här är annorlunda, det är Kung, ingen alkissort, inte Sofiero för sunkkärringar.

”Ska du inte dricka, då?” säger Nadja och väntar på att Alice ska fullborda deras skål. De andra skrattar med henne. De låter som en grupp skrockande hyenor.

Hon lutar huvudet bakåt och låter den beska vätskan rinna ner i sin strupe. Måste rapa efteråt och känner hur allt vill tillbaka upp, men håller emot. Nu är hon accepterad. De har slutat skratta och pratar precis som de gjorde innan hon kom. Tänk att det var så enkelt. Ytterligare några klunkar får det att kännas naturligt att dricka öl och efter ett tag vänjer hon sig med smaken. Det smakar inte gott, men det smakar inte. ”Stoffe är fan bortskämd, så jävla rika föräldrar”, hör hon sig själv säga. Det är som om kroppen börjar agera på egen hand. ”Kolla bara stereon ...”

De andra stirrar på henne. Uppklädda, coola och vana. Hjärnan hinner ikapp. Varför säger hon så? Varför håller hon inte bara tyst?

De fortsätter blänga men tillslut svarar Nadja: "I know!" och de ser alla bort mot stereon. "Så äckligt bortskämd, jävla pretto!"

Kevin reser sig upp och drar fingrarna ner för CD-stället så det låter som när man sätter kort på ett cykelhjul. Han drar ut en skiva, slänger in den i CD-facket och vrider upp volymen till max.

"Vad fan, Kevin, sänk!" skriker Nadja.

"Den här är ju så fett grym." Han sjunger med i rappen men plötsligt låter det som om högtalaren skriker och han kastar sig mot volymratten.

Alice dricker upp det sista i ölburken och Zack uppmärksammar henne.

"Ska du ha en grogg?" frågar han och drar fingrarna genom håret. De blå baggy-jeansen och den ljusgrå pikékragen får honom att se äldre ut.

En varm ström bäddar in hennes känslor och hon ler.

Plastglaset fyller han med vodka och apelsinjuice och sträcker sig sedan över bordet för att ge det till henne. Juicen har blivit ljummen av att stå bredvid elementet och apelsinsmaken är arg, den bränner magen. Värmen sköljer genom allt och bäddar tillslut in omvärlden i ett mjukt täcke. Hon gungar med i musiken. Ser att de andra pratar men lyssnar inte längre. Det är inte längre viktigt. Hon vilar ögonen i Zacks tills Stoffe plötsligt rycker upp dörren.

"Vad fan gör ni med stereon?" skriker han.

Alla tittar på Kevin som mumlar något om att hans föräldrar väl bara kan köpa en ny.

"Orka." Stoffe himlar med ögonen men ser ganska nöjd ut, som om han faktiskt vill höra hur rika hans föräldrar är. Han slår sig ner på golvet bredvid henne och hon vill flytta på sig men orkar inte. Det är inte längre viktigt.

"Vad dricker du?" frågar han.

"Grogg", svarar hon och märker att Zack ser dit. *Zacks grogg*, tänker hon. *Iakttagaren*.

"Varför sitter ni bara? Ni måste ju dansa!" Stoffe reser sig. Utan att titta drar han ut en skiva sätter på play, vrider upp volymen tills det skär sig i högtalaren igen.

Han rycker tag i Alice och håller på att falla omkull i sängen när hon följer med upp. Han skrattar och hon försöker få honom att stå på benen. Det är som om hans tunga, ledlösa kropp får hennes sinnen att skärpa sig. Hon känner igen det här, vikten av en frånvarande kropp och tillslut kommer han på benen. Kroppen börjar guppa och snart hoppar han så det känns som om golvet sviktat. "*ICH BIN WIEDER HIER!*"

Nadja fnyser fram ett tillgjort skratt, men verkar ändå nöjd med underhållningen. Alice sträcker sig efter sitt glas på bordet och tar en klunk av groggen som nu nästan smakar som vanlig juice bara stickig på slutet.

Hon börjar dansa och nynna med och det är som om hon känner det Stoffe känner. Det är fritt, hon låter kroppen göra sitt och sjunger med i refrängen. Det gör inget att högtalaren skriker, att spriten retas och att de andra sitter stilla i soffan. Hon rör sig mjukare, rullar sina axlar och höfter, det känns som om det ser sexigt ut. I ögonvrån ser hon hur Zack glor på henne och vetskapen om det får henne att fortsätta. Det är som hon vore med i en slowmotionfilm, som när en leopard galopperar på savannen och varje rörelse liksom ser ut som en dans, elegant och vackert.

Stoffes tunga hand landar på hennes axel men den greppar inte, bara föser henne närmare.

”Alice, dansa med honom då!” skriker Nadja.

Hon låter hans händer omfamna henne. Zack glor, det vet hon helt säkert. *Diskretion är vägen till hans hjärta och har du väl fångat honom kan du räkna med att han är lojal för resten av ditt liv.* Stoffe är äldre, han är rik och de brukade vara så förtjusta i honom. Hon föreställer sig att det är *den* Stoffe hon dansar med och det får det att spritta i kroppen. Ett rus.

”Du är så snygg, Alice. Det har du alltid varit ...” viskar han i hennes öra.

De ölfuktiga läpparna och den stickande andedräkten är inget nytt för henne. Hon ger efter, känner musiken, känner hur blodet pumpar i takt med rytmen. Det är som om inget längre känns riskfyllt, som om hon kan klara av allt. Han ser henne. Hon dansar för *honom*, för Zack. Stoffe drar henne nära sig. Han dansar långsamt trots att låten går snabbt. Men Zack tittar. De fuktiga läpparna lägger sig mot hennes hals. Kommer närmare hennes ansikte, kinden och slutligen munnen. Den spända tungan pressar sig in mellan hennes läppar, en blöt kall och hård muskel som vet var den vill.

Alice backar. ”Vad gör du?”

Stoffe verkar inte förstå hennes fråga eller varför hon dragit sig bort överhuvudtaget. ”Vi har det så mysigt, du och jag ...”

Hon vänder sig om och upptäcker att de andra är borta, de har lämnat henne här. Inte ensam. Ändå orkar hon inte hålla Stoffe uppe längre, hon faller tillslut ner på sängen med hans långa, tunga kropp över sig. Hon försöker åla sig undan men har inte kraft nog, kroppen orkar inte. Rummet snurrar och allt sker i stillbilder, det är inte slowmotion längre, inget mjukt, bara hårt och snabbt. Den spetsiga tungan slingrar sig runt i hennes mun som om den sökte efter något den tappat. *Det finns inget här, inget här att hämta.* Det hårda mot hennes lår, mycket hårdare och mycket större än hon tänkt sig. Kyssar är inget fint, inget skönt. Hans händer, hur kan de vara överallt på samma gång, hur kan han täcka henne, inte ge henne luft?

Låten spelas om igen, på repeat, som ett timglas man inte behöver vända på det, bara fortsätter och aldrig tar slut. Om och om igen. *Tear down these walls, If just for one day, Tear down these walls, I need you to stay. Stay.*

Fingrarna rör sig över den blottade magen, de drar ner byxornas dragkedja. Hennes hjärta slår som en trumma, som om det försökte varna honom, slå bort honom för att hon inte kan. Hans fumliga hand drar ner den ena sidan av trosan på låret. Hans byxor har redan hasat ner, var redan nere när de dansade, är alltid nere så kalsongerna syns. Det hårda i munnen och det hårda mot låren. Det hårda i munnen börjar lätta då han flyttar sig för att se, Alice viker bort blicken, stirrar upp i taket och tänker på Zack, tänker att det kunde vara han som hon låg här med. Hon blundar för att framkalla bilden av hans ansikte. Det hårda mot låret letar sig upp och hans hand ner. Bilden av gubbsnoppen flimrar fram för hennes ögon. Det känns som om hon borde säga sina sista ord nu, ta farväl innan allt är över. Världen rör sig när hon blundar, allt är som ett lustigt hus med olika vinklar och vrår, bara det att det inte är det minsta lustigt. *Kanske om du njuter lite, Alice, kanske om du inbillar dig att det är han. Att du beslutar dig för att det är han.*

Den ena handen flyttar trosan åt sidan medan den andra letar sig under *Kiss me* upp mot bh:n. Då kommer hon på, de där mjuka kuddarna hon format och pressat in i kupor.

”Vad fan är det här?” avbryter Stoffe sig och lyfter sin kropp från hennes. Han håller en vit platt bomullscirkel i sin hand.

Hon vet inte om hon ska skämmas eller bli lättad. Det är svart, bara svart. Hon svarar inte, bara slår undan hans hand, trycker bort honom med all sin kraft och reser sig upp. Snobbentrosorna som dragits åt sidan rättar hon fort till och drar upp gylfen. Skorna har hon fortfarande på sig men jackan är nere i hallen. Hon vänder sig inte om, bara klämmer sig fram bland alla fulla människor som svajar som om de vore sjögräs på botten av ett mörkt hav och hon korsar armarna över bröstet för att ingen ska kunna se. Katsar sig in i hallen och river runt jackor som ligger över skor och jackor som ligger över jackor. Bakom sig ser hon Zack. Hon ser hans ögon men hatar hans blick, hon hatar alla i hela världen och önskar att de kunde dö hela bunten. Tanken på att Stoffe ska komma efter henne, tanken på att bli avslöjad, på att vara kvar med alla dessa puckon. Aldrig mer. Hon struntar i jackan, springer ut genom dörren och när hon springer ser hon på armarna att huden fryser men känner inget. Nu stänger hon av och får allt att sluta gå på repeat. Stopp.

(JAG)

*

”Ta med eller sitta här?” frågar baristan.

”Sitta här”, svarar jag och slår mig ner på en barstol i fönstret och väntar.

Utomhusmöblerna har täckts av ljusrosa, nästan vita blad, som om det hade snöat. Det burrar till i jackfickan och sms:et från Misha berättar att hon blir sen.

”En Flat white!”

Jag tar emot koppen och balanserar den ut på uteserveringen, frågar den kostymklädda herren med käpp om platsen bredvid honom är ledig. Det är den. Han undrar om jag tittar i tidningen och jag vinkar åt honom att han kan ta den. Solen vältrar sin värme över mitt ansikte. Jag andas in, känner luften som är fylld av liv, pånyttfödelse, ja visst gör det ont när knoppar brister. Kommer att tänka på tonåren och den där kroppen som skulle stöpas om, blomma ut och den växtvärk och alteration som kom med den. Nog för att jag aldrig blev kurvig som de andra, att jag förblev smal, ”*den vandrande pinnen*”. Men jag förändrades, förvandlades till något nytt, någon annan. Blev lång. Under en period, för lång, men sedan bara lång och smal. Andra fick helt enkelt se upp till mig. Jag tar ett djupt andetag. Uppfriskande kall luft, och kaffet värmer. Jag dricker upp mer än halva koppen för att undvika att det blir kallt. Kanske är det just koffeinet som nu för tiden påminner mig om hur det faktiskt är att vara vid liv. Bli till.

Misha syns redan på långt håll, helt klädd i svart med en asymmetrisk vadlång jacka från Rick Owens och lårhöga stövlar från Acne. Jag vet inte om det är lättare att gå i höga klackar när man är kort, liksom en mindre sträcka ner till marken och nättare kroppsmassa att bära upp. Så som när barn faller gång på gång och ändå fortsätter kättra. Det gör inte lika ont.

”Ledsen att jag är sen! Vill du ha en kaffe till?”

Jag skakar på huvudet. ”Kan ta lite vatten, om du orkar?”

Hon försvinner in och lämnar ett fläkt av parfym efter sig. Mannen bredvid mig iakttar henne och det är uppenbart att han ser på henne på *det* sättet. Liksom trånande med kisande ögon.

Jag lutar ryggen mot ryggstödet och det känns som jag hamnar mitt i solens strålars färd. Det bränner på bröstet, all värme fokuserad på ett ställe. Jag rätar på mig, lindar upp halsduken och rycker i t-shirten för att få in luft.

Misha kommer tillbaka med två vattenglas i handen. ”Visst är det varmt?”

”Ska du inte ha något annat?” frågar jag.

”Jag beställde en bryggkaffe men de kommer väl ut med den?” svarar hon och underifrån ser det ut som om hennes näsborrar vidgar sig. Som om de häpna frågar varför.

”Nej, du måste hämta den själv.”

Hon stapplar in igen och det låter som om en häst travade med hovarna hårt i marken, in och ut genom dörren.

”Bakis idag?” frågar jag.

Hon blåser på kaffet men håller nästan på att spilla det över sina stövlar. ”Märks det?”

Jag skrattar för att undgå att låta dömande. ”Du har alltid på dig så mycket parfym när du är det.” Jag smackar mina torra läppar mot varandra. Önskar att jag tog läppstiftet på mig.

Misha frustar fram ett skratt hon också. ”Hur är det med dig?”

”Jag beställde de där bootsen från Saint Laurent igår. De kommer i eftermiddag.”

Hon reagerar inte.

”Du vet, de där med metall på hälen?” försöker jag.

”Men det är väl lördag idag?” svarar hon som om hon inte brydde sig skorna.

”Jag beställde snabbfrakt, så de kommer idag.”

Misha ställer ner sin kopp och spärrar upp ögonen medan hon sväljer sitt kaffe. ”Nu vet jag vilka du menar! De som jag också vill ha?”

Nu så, tänker jag och nickar medan jag försöker fortsätta se oberörd ut. Lutar ansiktet mot solen, skyddar bröstet.

”Ali sov hos mig i natt.” Misha tar fram ett cigarettpaket ur fickan.

”Hur länge har ni setts nu?” Jag inser att det är det enda jag frågar henne nu för tiden. Allt annat har jag redan hört och det är som om jag försöker mota bort bilden av hur ointresserad han var när vi såg dem vid Nytorget.

”I nästan två månader.”

En väldig låga överraskar henne när hon tänder cigaretten med sin knallgula tändare. Nära ögat.

”Har ni sagt att det är ni, officiellt alltså?”

Hon ser ut över torget. ”Jag tycker att det är så fänigt, det här med att allt måste definieras. Vi vet var vi har varandra, det är det som är relevant.”

”Det låter rimligt, i synnerhet att *ni* vet”, säger jag och blinkar med ena ögat. Ser bort mot bänkarna.

Misha suckar. Vi sitter tysta en stund, som om båda två behöver tid för återhämtning. Landa här i nuet som man ska göra när det är vår. Fåglarna letar sig upp på borden som nyss övergivits av sin fikande människa. De äter rester av bröd och yoghurt. Jag funderar över om mina boots kanske redan har kommit, kanske väntar det där stora mörkblå paketet på mig när jag kommer hem.

Misha varvar kaffe och cigarett. Kaffet är inte bara ens bästa vän, utan får andra vänner att stärka sina vänskapsband.

”Hur går det för Daniel med nya jobbet?” frågar hon och blåser rök ur munnen.

Vinden tar den med sig in i min. ”Nya tjänsten, menar du?”

”Ja, precis.”

Det slår mig att jag varken tänkt på eller pratat om det sedan han berättade nyheten. Har inte velat fokusera på något annat än *nu*. Minnet av natten kommer tillbaka. *Han vill ha dig, Alice*. Bilden av *hennes* nuna och tillhörande kurviga gestalt. Han är nykter nu. Sköter sitt jobb, sköter sig och är med mig. Jag svarar att det verkar gå bra. Tänker på det Misha sa om att *hon* är tillsammans med Josef, Alis kompis. Vill berätta för henne om att Daniel inte dricker längre, men en bild av att hon kommer på honom han med ett glas på krogen får mig att hålla det för mig själv.

Det är som om Misha läser mina tankar. ”Du vet hon Sara, som Josef är ihop med?”

”Ja”, svarar jag.

”Hon var inne på i butiken och provade en klänning när du var borta. Hon har gått upp galet mycket i vikt, ser liksom svullen ut.” Misha ler på ett sätt som nästan får henne att se belåten ut, inga mungipor dragna uppåt, utan raka som smileyn för ”neutralt ansikte”. Som om hon också har något att vinna på det hela.

Tänk om jag hade fått se *henne* med egna ögon, kanske pratat med henne, fiskat efter något eller åtminstone sett henne utan filter. Jag höjer ögonbrynen och nickar. Svårt att inte visa hur road jag är av det hela. Alla dessa emojis som ska beskriva hur vi känner och vad vi menar, för att vi i det verkliga livet inte ska beröras av något, inte blotta vad vi faktiskt känner eller att vi ens känner något alls. Sådana är reglerna, allrahelst hos oss. Ansikten redo för att fotograferas: oberörda, medvetna på ett omedvetet vis, alltid med dolda motiv.

”Hon testade den där klänningen från Rodebjer och den satt så illa på henne. Jag har i och för sig aldrig sett henne som en Rodebjer-tjej men hon skulle på någon fest med jobbet, ville vara mer bohemisk.”

Fest med jobbet? Jag håller fast vid bilden av den där svällande kroppen. Helt rätt, aldrig har jag sett henne som en Rodebjer-tjej. Hon är inte den typen, helt säkert. ”Hon jobbar ju på Daniels byrå”, säger jag.

”Gör hon? Känner hon Daniel?”

”Ja, det måste hon ju göra”, svarar jag. Det gör hon eftersom de är vänner på Facebook och skickar mail till varandra, tänker jag.

”Världen är liten”, säger Misha och blickar bort mot parkbänkarna igen.

Jag följer hennes uppmärksamhet men uppenbarelsen av en vinglande gestalt borta vid parkbänkarna ger mig en krampaktig känsla som sprider sig in i mörget. Den sprider sig häftigt genom hela mitt väsen. Har jag fått en hjärtattack, är det så det känns? Jag vill väja undan, rusa där ifrån. Måste böja mig framåt för att inte tappa fotfästet. Vågar inte se upp. Tar min kropp och sänker huvudet. Känner hur det drar runt i magen som om all koffein vill upp igen, ändå är munnen torr och jag ser inte längre något. Jag kikar bort mot bänkarna igen. Och snart kan jag se. Det är en av de där fylletanterna vid parkbänken, röd i ansiktet med skitigt hår som lagt sig efter virveln i bak. Den där virveln känner jag igen, utväxten som blir mörkare ju närmare virvelns mitt den närmar sig. Nu grått i sidorna. Hon står upp och pratar med några av gubbarna som sitter på led. Samma gamla väska, den som kan fyllas med flaskor och burkar och raskt töms på samma innehåll. Hon vrider på ansiktet i riktning mot kaffebaren där vi sitter. Jag fäster min blick vid Mishas händer, vänder min kropp mot henne. *Låt henne inte se mig.*

”Vad gör du för något?” frågar Misha med en torr ton i rösten, som om jag är fel, som om jag vore märklig, fullkomligt avvikande.

Saliv samlas i min gom, sedan blir det torrt och jag sträcker mig efter vattenglasets, sväljer och stirrar på vätskan där i. Väljer att fokusera mina tankar på gravitationen som aldrig förändrar vattnets vinkel, att den är likadan, samma sak. Jorden är rund, horisonten rak, vågrätt. ”Började plötsligt må illa. Måste nog kila hem”, svarar jag och reser mig upp, oupphörligen vänd med ryggen mot bänkarna. Det ser nog lika dant ut i henne, hon lutad åt sidan med vätskan kvar i samma vinkel, aldrig samma nivå. Aldrig ebb och flod, alltid flod åt ett eller annat håll.

”Du är väl inte gravid?” säger Misha och flinar.

”Nej, verkligen inte. Jag måste nog bara ha ätit något dåligt”, svarar jag.

Det verkar inte som om hon köper min anledning, hon måste ha ett legitimt skäl, något som känns trovärdigt, *normalt*. Om det är gravid hon vill att jag ska vara så får hon tro att det är det jag är. Hellre det.

”Hälsa Daniel, Alice!” skriker Misha efter mig.

Låt henne inte höra, låt mamma inte se mig. Jag ber dig, Gud, om du finns, *låt mig slippa undan*. Jag känner att någon där bakom helt säkert ser mot mig, men stirrar ner i telefonen för att låtsas som att jag är upptagen. Låtsas inte veta, låtsas som om hon inte finns. Bara låtsas. Uppdaterar Facebook, uppdaterar Instagram. Bara andas in livet igen, pånyttfödelse, vår. Tänk på skorna, på Daniel. Allt är bra, allt är som det ska.

*

Cillit Bang med klor, den där genomträngande fräna lukten som inte kuvar sig för något, varken för dammtäcken eller ens för ingrodd mögel. Mr Muscle, grön såpa, svamp, ny mopp och svinto. Jag river fram allt jag kan hitta i städskrubben. Det är som om det kliar under naglarna, någonstans jag inte kan komma åt. Jag river ur skafferiets alla varor. Sprutar kemi, gnuggar med svampen, sprutar ännu mer, till dess att det känns som om det lägger sig som ett skikt i ögonen och sätter sig i andningsvägarna. Rent, inget annat än mandelmjöl, björksocker, himalayasalt, asiatiska specialkryddor, bakpulver och andra baktillbehör får vara kvar på hyllan. Inget annat finns heller där.

Nästa hylla: arborioris, bönpasta, lasagneplattor, pappardelle, några påsar med pici från Toscana. Ingenting annat. Jag sprutar med Mr Muscle allrengöring, gnuggar med svampen, tar den fuktiga trasan och torkar av. Sedan den torra trasan. Rent. Nästa hylla, ingenting annat än där ska vara. Torkar under diskbänken, knyter ihop påsarna med plast, papperspåsar med kartong, och sedan glas. Ett klirrande ljud får det att ringa i mina öron. Jag öppnar locket på hinken och en tom flaska olivolja ser övergiven ut och en gammal men väl urdiskad marmeladburk tittar harmlöst på mig. Det är så de ser ut, ögon som stirrar.

Jag rör mig vidare in i sovrummet, river ur lakan, bäddar nytt från Dirty Linen, mullvadsgrå, även de. Torkar av på nattduksbordens petroleumgröna marmoryta. Hämtar fönsterputs för att få bort tumavtryck och spår av nätter. Hämtar nya glas, byter vatten i vasen. Torkar av hans böcker: *Tänka, snabbt och långsamt*, *Sapiens* och *438 dagar*. Olästa. Städar min sida, torkar mina tidningar med torr trasa, staplar dem så att de ligger rygg mot rygg med toppen mot varandra. Drar in den bensiinliknande doften från Tom Dixon-ljuset och ställer det ovanpå tidningarna. Rättar till. Puffar kuddar och lägger ut dem så att de ser ditslängda ut. Läger överkastet nonchalant nere vid fotänden. Ett kastmärke av svett tränger sig fram i min panna, rör sig sakta ner för min näsrygg, den salta smaken påminner om tårar.

Jag fortsätter ut till soffbordet i vit marmor. Där får ingen syra vara, inget klor, ättika, väteperoxid eller kaustiksoda. Det kan förstöra ytan. Hit hör endast en fuktig trasa och acetone får bort de små fläckarna i hörnen. Pulsen är hög och kroppen vill fortsätta i sitt nu invanda mönster; gno, gnugga, polera, stryka, dra, smeka. Som när träningen plötsligt känns lättare efter en stunds upprepning, flåset som inledningsvis är outhärdligt blir snart en naturlig del av livet. Angenämt.

Jag går in i badrummet och river upp städkorgen. Ett ljud, ett stumt men ringande ljud där nere får mig att dröja kvar. Jag fortsätter sedan slita i de smutsiga kläderna och nu tränger svetten sig fram i hårfästet, jag känner hur hårbottens värme möter luftens svalka och det blöta blir kallt. När jag drar in syre omfamnas jag samtidigt bakifrån. Armar som låser fast mig och jag kan inte längre röra mig.

”Vad gör du?” säger jag med lungorna fyllda av luft.

Daniel kramar mig och kysser mig på min fuktiga hals. Kan bara tänka på att huden är blöt av svett, på hur salt den måste smaka och hur påkommen jag kommer på mig att känna. Värmen sprider sig och det känns som om hela kroppen blir blossande skär.

”Jag städar bara lite”, svarar jag.

”Har det hänt något?” frågar han.

”Nej, det är inget”, svarar jag. Borde egentligen bara berätta, han vet hur det är.

”Halva skafferiet står ju på bänken?”

”Det ska slängas.”

Jag försöker att låta så tillräknelig jag kan. Tänker på det klirrande ljudet, som om det klingade in i min kropp och jag lever i efterskalvet av det, som om det skrek: *Se efter, ta reda på sanningen, du visste det hela tiden, du vet.* Jag rätar på mig och står stilla, fast i hans brottningsgrepp som ska vara kärlek. Jag kan inte greppa tag i känslan.

Hans armar klämmer hårdare men släpper sedan. ”Jag skulle behöva gå på toaletten.” Han kliver åt sidan för att göra plats åt min väg ut genom dörren.

Jag stirrar ner i tvätten, hör ekot. ”Men jag ...”

”Alice, jag behöver verkligen kissa.”

Mina ögon sluter en pakt med tvätten. *Du och jag är inte färdiga med varandra.* Jag ställer mig utanför som om jag väntade i kö. Han spolar och spolar i handfatet. Jag väntar. Det blir tyst. Den där tystnaden, jag står inte ut. Mitt inre spelar upp versioner av vad som kan pågå där inne: han torkar händerna, betraktar sin spegelbild precis som jag nyss gjort, gräver i tvättkorgen, letar efter ett nytt gömställe. Han gräver i tvättkorgen och tömmer flaskan på

innehåll, gömmer den tomma. Han tar fram pincetten och trimmar sina ögonbryn, ser till att han åldras tilldragande. Han stoppar flaskan innanför tröjan och går ut.

Dörren öppnas och jag inspekterar hans kropp med blicken efter konturen av en flaska. Men han kysser mig på munnen, tar sig tid. Jag blundar och hoppas att den ska ta slut. Går in i badrummet igen. Studerar tvättkorgen som ser ut som när jag lämnade den. Benet på de svarta Armanijeansen är likadana, redo att löpa därifrån. Jag lyfter ur de sista kläderna och känner något kallt, hårt mot min arm. Det blir tungt i bröstet, lyfter upp. Mina lungor släpper ifrån sig en djup suck. Metall, ett kvarglömt bälte.

Jag sorterar ut den mörka tvätten som ska tvättas i trettio grader. Fyller maskinen, tvätt- och sköljmedelsfacket och trycker på start. Jag skulle bara få in en tvätt, få det gjort så att vi har till veckan som kommer. Vara schysst mot honom, så han har rena kläder till på måndag.

Resten av kläderna stoppar jag tillbaka i korgen och tvättar händerna med Aesops Reverence. Två gånger. Doften av tvål, tvättmedel, sköljmedel och WC-anka brygger tillsammans ett aromatiskt luftslott. Måhända är det tillfällig men det är där.

Det ringer på dörren och jag stryker händerna och pannan med handduken. Daniel verkar inget höra så jag skyndar mig för att öppna. En kort ung, kille med indiskt utseende håller fram ett stort paket och ber mig signera. Jag tar emot paketet och han hjälper mig att stänga dörren.

”Tack snälla”, säger jag.

Nu är det är endorfiner som pumpas ut i mitt blod. Kanske belöningen efter ett lyckat träningspass.

”Vem var det som ringde på?” frågar Daniel.

Jag går in i köket och lägger högtidligt paketet på köksbänken. ”Jag har fått paket.”

”Vad har du beställt?” frågar han.

Jag sprätter upp tejen med en kökskniv, lyfter av det blå locket och viker varsamt upp silkespapperet. Där är ytterligare en kartong, märkt Saint Laurent i guld. Jag lyfter även på det locket och viker upp silkespapperet. Och där är de – de svarta, skulpterade läderbootsen. Perfektion. Som om någon karvat fram skorna likt en romersk staty, med samma kraftfulla karaktär, förpackad som en ömtålig skulptur. Jag lyfter upp en av dem och visar den för Daniel. Kan tyda hans första reaktion: *Vad kostar dem, har du råd med dem?* Men så säger han inte, det gör han aldrig eftersom han har råd.

”Wow, så snygga!” Hans uppspärrade ögonlock visar äkthet, sedan vänder han blicken tillbaka mot skärbrädan och hackar löken tunt, fint och exakt.

Jag drar ur pappret som fyller upp skons tomrum och gör samma sak med den andra, som om de längtat efter ett par riktiga fötter. Mina fötter. Dragkedjan glider ner och jag pressar in foten. Känslan, precis som med alla tidigare skor jag köpt från Saint Laurent, de sitter perfekt runt mina smala fötter. Ingen med bred fot kan bära skor som dessa, mina fötter är gjorda för dem och lädret sitter stramt, åtsmitande som om det vore en korsett.

Daniel granskar mig. ”De är verkligen *du*, Alice.”

De är verkligen jag. Det är så det är, det var det här som var planen redan från början, bara det att ingen kunde ana. Ingen kan gå i mina skor.

*

Jag vaknar tidigt, så tidigt att drömmarna fortfarande känns verkliga. Det går att ana att solen är på väg att gå upp så jag gör detsamma. Sätter mig vid köksbordet, öppnar laptopen och det plingar till av den uppdaterade mailkorgen. Jag stänger av ljudet för att inte väcka Daniel. Inkorgen är fylld av nya mail, måndag. Varje dag – nya erbjudanden. *Halva priset bara idag, du är utvald, tjäna trettio tusen dollar på tjugofyra timmar*. Varje dag är allas lyckodag för det kommer samma erbjudanden imorgon. Just därför kan man inte leva en dag i taget, man måste tänka långsiktigt, ta sig samman och stå fast.

Fönsterkarmen är kall men jag lutar mig mot den och blickar ut över min älskade Hornsgata. En svart kille med svart huvtröja och byggarbetargul jacka rullar sin vagn med reklamblad. Jag undrar var han gör av alla papper, alla tidningar som ingen vill ha. *Ingen reklam, tack*. Två romska kvinnor släpar kassar och kartonger som är för tunga för dem att bära. Hade de bara varit av överklass hade varenda man närmat sig och erbjudit sin hjälp. Jag drar ihop morgonkimonon och knyter en ny rosett i midjan. Borde ha valt den varmare och inte den i siden.

Borta vid tunnelbanan går någon upp för trappan och någon annan ner. De är mörka precis som den tidiga morgonen. Det slår mig att det nog är en klassfråga, hur tidigt man går upp. Jag minns när jag och mamma åkte på en sista minuten-resa och fick gå upp mitt i natten för att hinna med flyget från Skavsta som gick klockan sex. Det har inte hänt sedan dess. Det är värt att betala lite extra för att resa på bekväma tider. Daniel betalar ändå som oftast med sina American Express-poäng.

Mamma. Snabbt passerar den inre bilden av det där åldrade, rödsvullna ansiktet. Kan aldrig gå tillbaka till Kaffebaren igen.

Jag sätter på duschen och låter vattnet spola till dess det är ångande hett. Hänger av mig kimonon och släpper trosorna på golvet. Golvvärmen tinar upp mina kalla tår. Medan jag väntar ställer jag mig framför spegeln. Vi är och har aldrig varit särskilt lika. En gång sa jag till moster att den enda likheten mellan mig och mamma är att vi båda har tagit ett första andetag och sedan fortsatt andas. Det var så jag kände det. Det är så jag känner det.

Jag stoppar in tårna för att stämma av temperaturen och kliver sedan in i duschen. De tunga, varma dropparna från taket får det att kännas som om jag stod i ett tropiskt regn. Jag känner hur de letar sig in genom håret, in i hårbotten och rör sig längs huvudformen över occipitalbenet. Sedan väljer de riktning ner mot kroppen eller ut med hårtopparna, mot golvet. Den nedkylda huden värms sakta upp. Jag sträcker mig efter schampo och pressar ett pump i handen. Fördelar det jämnt längs huvudet och masserar hårbotten med fast grepp. Önskar att det skulle kännas lika skönt som hos frisören när assistenterna masserar med jämnt tryck och kontrollerat grepp, som om fingrarna är över hela hårbotten samtidigt.

Jag sätter på vattnet igen och låter schampot rinna över mitt ansikte, känner den parfymerade smaken som blir kvar på läpparna. Gör samma procedur med inpackningen, väntar, masserar först kroppen med peeling och sedan med mjukgörande duschkräm infuserad med olja. Jag rakar mig under armarna och påminner mig om att det är dags att vaxa bikinilinjén. Byter till handduschen och ställer in lagom tryck. Sköljer ur inpackning och applicerar sedan balsam i längderna, för det är så man gör. Rör munstycket ner över magen. Rättar till temperaturen igen och leder vattenstrålen neråt. Det går fort för mig när jag är ensam. Men det är inte för att njuta, det är för att koppla av, koppla bort. Det är en stunds frånvaro av livet och en stunds närvaro i det som är mitt.

När jag är färdig sköljer jag kroppen en extra gång och sträcker mig efter handduken på mässingskrokarna. Fluffig, vit och inbäddad i sköljmedel som luktar som på hotell. Jag kramar ur håret, snurrar upp det i en turban och gör min morgonrutin med rengöring, c-vitaminserum, fuktkräm och ögonkräm från Filorga. Den sista av dem har kylande effekt och det känns nu som om jag är vaken på riktigt. Kroppen smörjer jag med oljan från Beauté Pacifique. Det är som om allt det naturliga, allt som fanns där från början får börja om på nytt. Jag har tvättat bort, jag har masserat in och nu får håret lufttorka ett tag för att spara på kvaliteten. Ett pump av Gold lust nourishing oil från Orbie med bergamott, edelweiss, litchi, svartvinbär och argan. Nu kan det vara, nu är jag redo för Söders avgasförgiftade luft, skydd mot fria radikaler och skydd från butikens förmåga att torka ut och åldra huden i förtid.

I köket sitter Daniel och dricker det sista av sin ingefärashot. Han skrollar igenom DN och de stora rubrikerna. Jag går fram och kramar om honom.

”Så gott du luktar, har du tvättat håret?”

Jag nickar och slår mig ner i hans knä. Tänker på att han alltid kommenterar när jag luktar gott. Så det ser jag till att göra. Himlen är orangeblå och allt ser så förskönat ut. Även den mest grå gata kan få ett attraktivt uttryck av soluppgång.

”Vad fint det är ute”, säger jag.

Han ser upp, ut genom fönstret och hummar.

”Vad läser du?” Jag granskar hans datorskärm och automatiskt slår min blick förbi mailkorgen. Tre inkomna men det är säkert nya sätt att bränna fett. Inte något annat.

”När börjar du idag?” frågar han och dricker efter ingefärashoten upp det sista av sin trippel espresso. Han reser på sig, som om jag inte satt där, som om jag vore en servett i knät som faller ner mot golvet. Men jag reser mig upp.

Han vet att jag alltid börjar samma tid, klockan tio. ”Jag måste gå strax”, svarar jag.

”Jag med”, svarar han.

”Ska vi göra sällskap?” frågar jag.

Daniel går ut i hallen och fumlar en stund med skor och jacka. ”Måste kila nu!” ropar han sen och slår igen dörren.

Där står jag som servetten: oansenlig och förbrukad. Han är färdig med mig och går vidare i livet. Men snart öppnas dörren igen och han kliver in i köket med skorna på sig. Trots att jag har städat.

”Jag glömde ju att säga hej då”, säger han med andan i halsen och kysser mig på munnen. Han ler och ser in i mina ögon.

Så skulle man aldrig skulle se på en förbrukad vara. ”Hej då”, svarar jag och bekräftar hans bekräftande blick. Jag plockar ner disken i diskmaskinen och tar en cappucino stående. Idag har vi pressfrukost i butiken så att personer med ”kanaler som når ut” kan komma och mingla, få gratis kläder. Jag tar på mig mina nya Saint Laurent-skor, min grönmönstrade tröja från Gucci och ett par läderbyxor jag köpt i butiken, från Ann Demeulemeester. Behöver ju göra lite reklam för det vi har också. Men det är under min värdighet att anstränga mig mer för att passa in bland influencers.

På personaltoaletten stryker jag på mitt röda läppstift. Lät ögonen vara bleka med endast lite maskara och en matt, ljus ögonskugga från MAC. Jag har svårt att bli solbränd men läppstiftet passar bra till ljus, pudrad hud. Egentligen är min foundation något för vit, men hellre det än

för brun. Det finns inget värre. Jag tänker på *henne*, att hon förmodligen är en sådan som sminkar sig för brunt, för bronsig, för mycket contouring.

Misha toppar glaset med Prosecco. Bellini. På morgonen. I kassan rättar Andy till sin Westwood-kostym och ber tjejerna från Bay Bays kommunikationsbyrå att snygga till blommorna. Även om de är ljusa buketter med mycket grönt i så erinrar jag mig hur en lokal kan få liv genom en sådan liten organisk detalj. Men det har aldrig varit liv som inspirerat mode, snarare döden, djup integritet och medveten provokation. Om det ska vara färg eller mönster behöver det vara dyrt, som något från Gucci, ett plagg alla känner till. Det blir ett statement och det bör göras medvetet.

Jag önskar att det vore helg igen, men kan heller inte vara hemma. Kan inte med att missa något som kunde vara av betydelse.

”Varför har du inte på dig Malene Birger?” frågar Andy och granskar mig nerifrån och upp.

För att jag inte vill vara en av dem, vill jag säga. ”Jag glömde.”

Han pekar mot nya kollektionen som är upphängd för pressträffen och ber mig byta om till något annat. Jag väljer en svart kavaj som inte sticker ut för mycket, en i oversizemodell. Går in på toaletten och drar på den ovanpå min Gucci-tröja. Jag tittar mig i spegeln och sväljer, vad som förmodligen är min stolthet.

När jag kommer tillbaka ser han bara avslaget på mig men blir avbruten av en ny skönhetsbloggare för Style By. De samtalar och även hon ser mot mig. Jag ställer mig vid snittarna och ler mot några nylockade, blonda tjejer med Chanelväskor. Varenda en verkar äga en märkesväska nu för tiden. Förmodligen köpta i andra hand eller på Shuterms rea. Om inte, bär de fejk.

”Alice, kan du visa henne var dina byxor hänger?” säger Andy, kort i tonen för han vet att jag har vunnit.

Jag nickar och ler med mot bloggaren.

”De är tyvärr inte från By Malene Birger”, säger jag och leder henne längst in i butiken.

”Nej, jag vet, men de är så snygga”, svarar hon med betoning på *så*.

”Vilken storlek har du?”

Hon drar håret som hänger fram i ansiktet bakom öronen. ”Small.”

Jag bläddrar förbi storleken small och svarar att: ”De är tyvärr slut.”

”Har ni inga på lagret?” försöker hon.

Jag skakar på huvudet och lutar det på sniskan. Tjejen ser missnöjd ut men jag vet att hon ändå inte hade haft råd. Man kan säga att jag gör henne tjänsten att slippa se fattig ut inför de andra.

”Men det finns ett par svarta läderliknande byxor i Birgers kollektion”, lägger jag till och pekar mot klädhästen där Misha står. ”De flesta ur provkollektionen är i small.” säger jag och ler.

Hon ler inte men drar fram håret bakom öronen och skakar lite på huvudet för att få luggen att falla fram med den rundade formen det fått av örat. Suger in kinderna så att läpparna plutar ut, sedan följer hon efter mig.

Jag ger henne ett par av de jag menar.

”Den här är snygg till”, säger jag och adderar en grå t-shirt med öppen rygg.

”Tack.” Hon går in i provrummet och jag väntar artigt utanför.

Efter en stund kommer hon ut och spatserar ett varv på golvet.

”De sitter ju perfekt!” Jag följer hennes ärevarv med blicken men hon verkar inte nöja sig.

Ställer sig framför en spegel mitt på golvet, förmodligen för att visa det för de andra men ingen verkar bry sig, ingen förutom en assistent på Bay Bay som ropar till henne att de är alldeles perfekta. Jag instämmer än en gång och hon ber mig ta en bild på henne med hennes telefon, sedan en med hennes kamera.

”Tack så himla mycket!” säger hon och går med mig till kassan. ”Jag älskar dina örhängen, förresten!”

”De är från Maria Nilsson. Förra säsongen tyvärr.”

Hon nickar i samförstånd. ”Kan inte jag få ta en bild med dig också?”

Min kropp liksom fixeras, fryser fast. Svälj det nu, Alice, säger jag till mig själv. ”Självklart ...”

Hon lägger sin arm om mig och hennes blommiga parfym, blandat med stickande hårspray känns uppiggande. Lite som Ajax. Hon vrider sitt ansikte i olika vinklar, med diverse miner och rör kameran på samma vis. Jag förblir likadan, försöker fokusera på att inte se ut som henne.

”Vad heter du?” frågar hon.

”Alice”, svarar jag, ”Alice Hansen.”

Hon noterar mitt namn i sin mobiltelefon och säger att hon ska lägga upp inlägget under eftermiddagen. Jag tar fram silkespapper och viker omsorgsfullt in byxorna och tröjan i det. Sluter paketet med en klisterlapp med Bye Malene Birgers logga i mitten och sprutar lätt med

en rumsdoft från Rituals för att ge påsen en lyxigare känsla. Hon tar emot den och jag påminner henne om att hon kan ta ytterligare en Bellini och lite mer mat. ”Det finns massor av smittor och smoothies kvar.”

Jag ser Andys blick, han är nöjd nu. Chefen är nöjd. Han såg vår selfie och vet hur mycket jag avskyr sådana.

Ett finger petar mig i sidan så jag rycker till. ”Hon där är kompis med Josefs brud.” Misha nickar bort mot en lång tjej med svart hår som står klistrad vid buffén.

Jag funderar kort på om jag har sagt något mer än jag velat om *henne*, varför Misha är så brydd. Kanske känner hon sig hotad av henne?

Tjejen med svart hår ser bekant ut. Som om jag har sett henne tidigare. Det måste vara den kompis, den närmaste som är med på så många av hennes bilder. Tjejen från Style By ställer sig bredvid väninnan och de börjar samtala. Hon pekar mot sin påse och ser berusande nöjd ut. Och då slår det mig – *hon* kanske läser inlägget.

ALICE

Toaletten är den enda hon kan lita på. Den är stadig när allt annat snurrar. Mamma verkar inte ha reagerat på att hon ramlat in och inte heller hört det så välbekanta ljudet av öl som forsar ner i toalettvattnen. Den blir gulaktigt, nästan som ärtsoppa, det värsta hon vet. Öl, juice och djävulsk vodka. Bra att det vill ur henne för hon vill inget annat än att det ska försvinna, att allt ska försvinna. Det vattnas, saliven gör sig redo för att forsla ut vätskan genom hennes gap, krampen när magen drar ihop sig, som när en pilbåge späns för att sedan skjuta ut, kasta allt ner i gapet och det låter som om någon skriker på hjälp.

Hennes rum rör sig inte lika mycket när hon kryper ner i sängen igen men hårstråna på kroppen står rätt ut som om den vore elektrisk. Det känns som om den råa majnatten har fått hennes blod att frysa, bli kallblodad. Lysen på bilar som åker utanför fönstret får det att se ut som mystiska ljussken i Arkiv X på väggen. Hon sluter ögonen för att lugna sig men där finns bara Stoffes händer, hans arga tunga och den tunga högstadiekroppen. Hon ser upp mot Michael Jackson på väggen där de feta pussmunsavtrycken träder fram i sidoljuset. Han har alltid funnits där, suttit och vakat över henne, sjungit *heal the world, make it a better place* när hon behövt höra just det. Den sammetslena rösten och de coola kläderna. När hon blir vuxen ska hon bli som honom, bli så känd att alla i skolan kommer att ångra sig att de inte varit mer med henne. Det killar i armhålan och hon kommer på att hon fortfarande har bh:n på sig. Läger händerna över de platta kuporna och båda tussarna är borta, strunt samma var de är, allt är ändå skit. Det krampar, känns som grus i magen, tryck över bröstet men inte av bomullslätta tussar, utan av helvete. *Tänk på något annat*, viskar hon till sig själv. Då kommer hon att tänka på mamma. Varför har hon inte märkt att Alice kommit hem, eller kanske inte alls kommit hem? Det svider i ögonen, som om hon fått in tvål när hon tvättat sig, men hon har inte tvättat sig. Sminket har blivit ett motiv på kudden nu. Tänk om hon kunde berätta för mamma om allt, bara säga att alla är puckon och elaka svinskallar. Mamma kanske kunde hålla med, säga att Alice har rätt och klappa på henne så som hon gjorde när hon ramlade ner från gungbrädan i parken och slog i huvudet. Kanske kunde hon säga att det var det hon hade gjort, att det var vad som gjorde henne så ledsen. Hon tar ett djupt andetag och försöker blåsa ut allt det onda, dra i sig det snälla, en snäll mamma och en snäll Michael Jackson. Det känns bättre.

Hon lyssnar efter mamma där ute men hon verkar inte vara vaken än. Kanske borde hon ta en Alvedon eftersom det dunkar så i huvudet. Kanske behöver hon också en ordentlig frukost, börja söndagen som en riktig söndag. Gårdagen är som en sörja i skallen, men det är skönt, gör det lättare att låtsas som om det aldrig hänt.

Hon går in i köket och i farten kastar hon ett öga mot vardagsrummet. Där står ingen kopp, inget glas, där ligger inget skrivblock och inga tarotkort. Där är inga burkar. Hon drar upp kylskåpsdörren: Bregott, hushållsost och prickekorv. Vilken lyx. Och i skafferiet alldeles färska limpmackor och O'boy. Det kurrar i magen och känns som det ska göra på söndagmornar. Som mornar hos Petra med stor frukost när de har sovit över. Petra. Vad ska Petra säga om hon får höra om vad Stoffe och Alice gjort?

Alice tar en macka med ost och en med korv, gör i ordning O'boy med extra mycket pulver och extra lite mjölk i sin kopp som det står *Annie* på. Den hon fick av pappa på posten, han hade visst blandat ihop namnen lite, men det är ändå hennes kopp. Hon slår sig tyst ned vid köksbordet för att inte väcka mamma om hon behöver sova ut, det brukar hon behöva göra efter en fredag och en lördag. Hon vrider på sig och stirrar mot dörren, tar en tugga av ostmackan och tittar sedan dit igen. Slutar sedan tugga för att bättre kunna höra om det snarkas där inne, eller om hon andas så där djupt. Kan inget höra. Hon sörplar i sig O'boy och doppar sedan toppen av mackan för att brödet ska bli geggigt och gott. Tittar på dörren. I sin inre syn ser hon en lugn mamma och tänker att det skulle var ganska mysigt om de kunde äta frukost tillsammans. Kanske kan hon överraska henne?

Hon reser sig och brer två likadana mackor, fyller ytterligare en mugg med O'boy. I mammas stora favoritmugg från Indiska med blommönster får mycket dricka plats. Helst mycket O'boy. Sedan ställer hon den på bordet mitt emot hennes plats och lägger mackorna på ett fat. Hon knackar snällt, åtminstone känns det så eftersom hon gör det med välvilja. Vill inte överraska. Puttar till dörren så att den åker upp på glänt.

”Mamma, jag har gjort frukost till oss.”

Hon ser att täcket är platt och kudden tom och det känns som geggan från limpmackan vill klibba fast i halsen, det börjar snurra i huvudet och kommer upp bilder från förr, minnen från när hon var mindre. Den där suddiga bilden, bilden av en livlös mamma, bilden av en mamma som räddas av ambulans. Hon kan inte komma ihåg allt men hon minns det. *Ta sitt liv*, sa de då. Alice trodde då att det betyder samma sak som att ”ta tag i sitt liv” och det var ju bra för det brukade moster Bibbi säga. Men sen sa de *självordsförsök* och det var inte bra, för mord är något hemskt. Hade någon försökt mörda mamma? tänkte hon då. Framför ögonen hade det flimrat skräckfilmsblod och skrik. Då var Alice så liten och man sa att det

hade hänt en gång förr, att allt var bra nu, inget att oroa sig för. Sedan pratade man inte mer om det.

Det bultar i hela kroppen och hon vill göra något – rädda, ändra, ringa ambulans. Vill springa ut på gatan, skrika efter hjälp. ”*Min mamma är borta och kanske är död!*” Hon vill slå hårt på granntantens dörr och be henne om hjälp, be henne hjälpa för att Alice faktiskt bara är ett barn. ”*Min mamma är borta, tänk om hon är död?*” Borde hon ringa moster Bibbi trots att de inte har någon kontakt? Var det inte just därför de bröt, för att mamma ställt till det så och för att mamma inte vill ha att göra med idioter som bara tänker på sig själva?

Hon tänker på Petra igen. På Petras varma hem. Hon skyndar fram till telefonen, vilar fingrarna mot knapparna, repeterar Petras nummer högt. Slår in siffrorna 74195 ... Men vad kommer hon tänka, tycka om allt? Petras ord om Jasmynes föräldrar, hennes syn på alla hem som inte är som deras. Hon kommer avslöja allt. Utan att reflektera pressar Alice ner de vita klickarna så att telefonen slutar låta. Bilden av festen, Stoffe och hur kär Petra varit i honom. Bilden av Alices bomullsbröst och hur hon dansat med Stoffe framför de andra. Ingen kommer att bry sig, alla hatar henne redan. Hon kommer aldrig kunna visa sig i skolan igen. Kanske kan hon stanna hemma resten av månaden, leva ensam som en vuxen precis som Stoffe? Fast hans föräldrar är rika. Och de är inte döda.

Allt verkar bli så sant. Det tränger fram salta tårar i ögonvrån och hon pressar med fingrarna för att få dem att åka tillbaka. Men det går inte, de rinner och det svider i hela ansiktet, rinner ur näsan och värker i tinningarna. Hon går och lägger sig i sängen och trycker huvudet i kudden, skriker allt vad hon kan. *Jävla skit!* Nu kan hon lika gärna dö, hon också. Nu finns det inget kvar att leva för. *Allt är åt helvete, åt helvete med allt.* Snoret och tårarna blöter ner örngottet och hon tar täcket för att torka bort allt rinnigt, sminkmotivet syns nästan inte längre. Nu är det bara tomt. Så här tomt och skönt har det inte känts på länge, tänker hon. För nu är allt över, nu kan hon bara fokusera på sig själv. Ingen mamma att ta hand om, ingen annan än hon själv.

*

Det skramlar i köket och med ens känns som om hon fryser till is, Alice med is. Hon lyfter huvudet från kudden och stillar sig för att kunna höra bättre. Steg i hallen. Hon reser sig raskt och rycker upp dörren med all sin kraft. Där står hon, mamma. Den där jävla mamman.

”Var fan har du varit?” frågar Alice och spänner rösten för att låta sträng.

”Vad du skräms!” Mamma ser ut som en skamsen hund med blicken sänkt och huvudet framlutat.

”Var har du varit? Jag trodde du var ...”

”Hur så?” Mammans röst darrar, som om den måste svara på samma frekvens som Alice.

”Du kom ju hem nu. Tror du inte att jag märkte det?”

”Äsch, sluta fåna dig nu. Jag var iväg en sväng bara. Vi behövde mjölk.”

Alice synar mamma och hennes tomma händer. Sveper med ögonen in i köket där frukosten fortfarande står orörd. Mamma ser också in i köket.

”Du vet att jag inte tycker om O’boy. Du kunde väl ha gjort lite kaffe istället?”

”Det fanns ju ingen mjölk, sa du?”

Mamma skakar på huvudet med himlande ögon och höjer blicken som om Alice inte finns där. *Det är du som inte borde finnas*, vill hon skrika.

Sedan går mamma in i sitt sovrum och kastar av sig den lappade läderväska med olika färger på sängen. Alice tänker på pizzerian och alla gubbar som brukar hänga där. Känslan av Stoffes händer över hennes kropp, som letar sig upp som en slingrande orm över hennes mage, upp in i minnet. *Aldrig mer sprit*. Hon suger in kinderna och ser framför sig att det är mamma som ligger där, ligger där med någon äcklig jävla gubbsnopp. Det är som om hon vill spotta på mamma, bara spotta ut allt äckel som förpestar henne, spotta ut gårdagen, alla idioter och all sprit. Spotta på äckelmamma och be henne dra, säga att hon kan gå och dö. Gärna för Alice.

*

Morgonsolen är frånvarande och vill inte värma någon idag. Något har varit upprört i den övre delen av magen sedan i lördags, molande och skavande. Mamma klämde och frågade var det gjorde ont och det var i mitten, nära revbenen. Nära solarplexus, som mamma sa. Nära där man trycker för att rädda liv. Två dagar fick Alice vara hemma då mamma gick med på att hon var sjuk, men nu är hon frisk och måste gå till skolan. Undra vem hon kommer se först och vem som först kommer se henne. En gång i timmen har hon funderat på hur hon ska vara och vad hon ska säga till alla, men kommit fram till att det är lika bra att bara låtsas som att hon inte finns, låtsas som om ingen kan se henne. De kan säga vad de vill men nu är det inte långt kvar. En vecka sedan slipper hon dem alla. Innan var hon ledsen för att ingen från gamla klassen ska gå i hennes nya. Nu är det bra, ingen i den nya klassen behöver veta något om

hennes gamla. Nu blir det ny skola, ett stopp med tunnelbanan eller längre en promenad, eller bussen som stannar precis utanför. De kan säga vad de vill men nu spelar det inte längre någon roll.

Gräset är alldeles mörkgrönt och doften av hägg luktar som ett moln av sötmandel. Våren talar om att det är dags att börja på nytt. Tur att hon inte behöver ha någon jacka på sig i alla fall. I ögonvrån ser hon att någon gungar, bergis Petra och Jasmine. Hon går förbi, låtsas inte se. På skolgården hänger ett gäng utanför gymnastiksalen. Det är nog Nadja och de andra. Hon skyndar och slänger upp dörren till skolbyggnaden. Ingen verkar märka att hon är där. Kanske ser dem henne inte, kanske är hon osynlig på riktigt? Osynlig som den osynliga flickan i Mumin.

Alice är först in i klassrummet och sätter sig vid sin bänk. Hon dinglar med benen, lyfter på bänklocket och släpper det sedan så det går igen med en smäll. Glad att hon tog på sig sin JC-tröja med huva idag, den kan vara bra att ha.

Efter en stund kommer Ramona in, och efter ett tag Sandra som hejar och sätter sig vid sin plats, bredvid Alice. Det var lika bra att hon blev placerad bredvid Sandra så hon slipper sitta med någon av de andra.

Eva ber alla sitta ner och vara tysta. De väntar på Nadja, Kevin och Zack och tillslut skriker hon: ”Nu får ni f... komma in och sätta er!”

Som om hon för en sekund glömde bort att hon är lärare. Eva suckar när kommer in och passerar Alice utan att titta på henne. Sätter sig på sina platser och skrattar. Om hon finns måste de skratta åt henne. Eva ber dem än en gång vara tysta och svensklektionen kan äntligen sätta igång. Aldrig har hon längtat så mycket efter lektion och så lite efter rast.

”Nu är det inte lång tid kvar, hör ni”, säger Eva och tystnar. Hon ser ut att bli rörd, nästan ledsen.

Även Alice ögon tåras. Hon drar kvickt med fingret under ögat. Får inte kladda ut sminket.

”Jag tänker att vi ska gå ut idag och bara ha det mysigt, fika lite i det fina vädret. Vad säger ni om det?”

Alice vill skrika nej, säga att hon fryser eller är allergisk. Men klassen skriker ja, jublar och reser sig upp. De packar genast ihop sina böcker och lägger ner dem i bänkarna igen. Snart ska de tömmas och någon annan ta över, lägga i nytt papper, rista in sitt namn och Alice låta bli. Hon har inte funnits, aldrig gått i den här skolan.

”Finns det någon som vill hjälpa mig att bära?” frågar Eva, men innan Alice hinner svara ropar Ramona att hon vill.

Alice sitter kvar och väntar på att de andra passerar, försöker se upptagen ut. Sandra väntar hon med.

”Ska du inte följa med ut?” frågar hon tillslut och sträcker fram huvudet för att nå Alice blick.

”Jo, jag ska!” Orden kommer ut hårda och kalla men det spelar ändå ingen roll.

Sandra går och Alice går släpande efter, ser till att lämna tillräckligt med utrymme så de inte ser ut att gå tillsammans.

”Alice!” ropar någon bakom henne.

Hon stannar och vänder sig om. Det är Zack.

Han kommer närmare och har något i handen. Bara han inte ska säga något, berätta om Stoffe och vad han upptäckte. Stoffe har säkert berättat för alla och nu är hon precis lika vidrig som Sandra. Han kanske tänker slänga en trasa på henne eller kasta ägg i hennes ansikte. Göra som de i högstadiet, nolla. Borde hon vända sig om och fortsätta gå?

”Din jacka”, ropar han och precis när hon ska vända sig bort och fly från förnedringen sträcker han fram hennes ljusblå jeansjacka. ”Du glömde den hos Stoffe så jag tog med den.”

Nu måste solen lysa på henne för hon blir alldeles varm. Hon drar i luvan för att skymma sin hals och sina kinder.

”Visst är den din?”

Hon nickar. ”Ja ... det är den.”

Zack ler och hans ögon är som de finare glaskulorna de brukade spela med på skolgården. Ljusa men med många nyanser insnörda i varandra.

Han nickar mot jackan. ”Ska du inte ha jackan?”

Det är som om någon väcker henne på nytt. Han ser henne. Hon måste försöka memorera allt, varenda detalj, varenda skiftning i hans ögon. ”Jo, tack.” *Åh nej, nu kanske det kommer.* Nu säger han något om hennes bröst, hennes bomullstussar så hon får skämmas för resten av sitt liv.

Han harklar sig, som om han ville få kraft nu när han ska reta henne. Nog smärtar det i magen, precis där mellan revbenen.

”Har du snackat med Stoffe något sedan i lördags?”

Nu har nog någon stuckit in en kniv i henne, hon måste vända sig om och ta sig om ryggen. Nu är kinderna lika röda som jävla Geri Halliwells hår. *Fan, fan, fan.* Hon visste det hela tiden. Nu är ryktet ute. Nu vet alla. Borde hon bara sticka därifrån, springa hem och aldrig mer visa sig mer igen? Hon håller andan och skakar mekaniskt på huvudet.

”Stoffes föräldrar hade blivit galna på honom och anmält honom till polisen.” Zack ser upplivad ut, så att alla hans stora, vita tänder syns när han pratar. ”Hela huset var typ förstört och de har skickat iväg honom till hans mormor i någonstans i Norrland.” Han skrattar. Det är ett överlägset skratt som ändå bjuder med Alice att skratta hon också.

De kan skratta ihop. Hennes mage guppar och hon försöker tränga bort alla minnen, tränga bort hela Soffe, ända bort till Norrland.

”Han hade tydligen däckat och då hade hela festen sparat ur. Vi hade redan gått då, som tur var.”

”Vilken tur”, svarar Alice och vet inte vad mer hon ska säga. Vill så gärna fortsätta, bara stå kvar här i all oändlighet och prata med honom.

Han slutar tvärt att skratta. ”Ja. Ska du inte ha jackan?”

Hon tar tyst emot den med båda händerna och blir stående kvar, sväljer. ”Tack, igen!” säger hon och tänker att hon ska se söt ut så inte han heller glömmer stunden de delat.

Han blickar inte bakåt utan går vidare till de andra. Men det är okej nu. Stoffe hade däckat. Ingen vet och han sa ingenting om hånget. Kanske hade hon bara överdrivit allt, kanske minns hon helt fel?

Hon går ut genom porten och bländas av solen som nu kommit fram. Som förblindad går hon bort mot de andra. Som om hon vore omfamnad av Gud eller Jesus eller något annat magiskt. Buren och varm.

När hon kommer in i skuggan ser hon att Jasmine vinkar. Vad vill hon? Och varför vinkar *hon* till henne? Nyss verkade Alice inte finnas och Jasmine vinkar bara om hon vill något som kan få Alice att se dålig ut. Åh, nej. Nu kommer det. Nu har Petra fått reda på allt om Stoffe. Nu kommer de skrika på henne och aldrig med vilja se på henne, och de kommer skrika så Zack hör, så att han aldrig mer kommer att prata med henne. Det är som om hon får en kloss i halsen, en stor träbit som bara fastnat där. Är det straffet nu? Är det Guds straff för att hon betett sig så, att hon varit så elak mot mamma?

Hon drar ut på stegen, går sakta, små steg med andan i halsen. Som om hon måste tänka på varje andetag för att kunna andas på riktigt. För tänk om hon glömmer och dör?

”Vi hörde att du var på festen i helgen”, säger Jasmine och ser pillemarisk ut med ett leende som både är glatt och utstuderat, ögonen ler inte likadant som munnen. Det går bara inte ihop.

Vad menar hon? Säg det bara, ryck bort det som ett plåster så det går över. Nu ska de ställa henne mot väggen, stoppa grus i hennes mun och skrika så det skär i hennes öron.

Jasmine tittar på Petra och sedan tillbaka mot Alice. ”Kan inte vi få följa med nästa gång?” Nu tycks ögonen också le. Hennes tajta linne har åkt upp så att magen blottas.

Alice finner inga ord, det enda hon kan göra är att stirra på Jasmines mage. Den är faktiskt tjockare än hennes. I alla fall är det så det ser ut när den putar så att linnet korvar upp sig ovanför naveln. En glipa med en vit fettvalk. Tillsammans med det limegröna linnet ser det pinsamt ut. Den svarta spetsb:n syns genom linnet och stryphalsbandet ser för snävt ut. Det måste skava, klämma åt så hon inte kan andas ordentligt.

Alice andas ut. ”Visst”, svarar hon. För så kan hon säga, för det kan de tro. Aldrig mer kommer hon gå på fest igen. Aldrig mer.

”Jag såg att du snackade med Zack, vad sa han för något?” Petras raka hår nästan glittrar i solen och man anar fräknarna där bakom sminket. Ljusblå pikétröja, vita capribyxor och en utsuddad armtatuering.

Alice kan se dem så tydligt nu, som om hon ser dem genom Nadjas ögon. ”Äh, han hade med min jacka som jag hade glömt.”

Hon knyter den runt midjan och det känns som om den har blivit förtrollad. Den har varit hemma hos Zack. Han har tänkt på henne. Kanske har han luktat på den så som hon kommer att lukta på den. Hon tänker på hans Axeparfym. Den som alla har men som Zack luktar på ett alldeles särskilt vis i. Det är som när man går hem till folk. Hemmen har sina egna lukter. Det är nog för att blinda ska kunna hamna rätt, veta var de hör hemma. Hos Petra luktar det sött och städat, hos Jasmine rök och starka kryddor, hos Zack säkert som en dröm, kanske som hägg och syren. Hur det luktar hos henne behöver ingen veta.

ALICE

Det är mörkt i vardagsrummet och ljus i hallen. Idag är det bäst att hålla sig inlåst på rummet. Mamma hostar ofta och har högt på tv:n. Hon tänder taklampan i sitt rum och stänger dörren om sig. Ser sig omkring som om hon strax skulle blunda och behöva komma ihåg exakt hur det ser ut, som när man leker Kim. Hon kommer ihåg det för det ser exakt ut som hon senast lämnat det. På stolen ligger de ljusblå Savannbyxorna slängda och tre dagars par strumpor. Ett par är udda eftersom strumpor alltid tycks försvinna från varandra. De måste vara så ängsliga, strumpor, med vetskapen om att de närsomhelst kan bli övergivna. Hon kommer att tänka på jackan och precis som i rummet vet hon exakt hur det var när han lämnade den till henne. Hon minns ögonen, hur varm hennes kropp var och hur det luktade av skog och citrus. Sådant kan man inte glömma. För pantpengar köpte hon tio bugg och senaste numret av Frida. Något bra ska hon väl få av de där tomburkarna. Tio bugg för fem kronor. Fem Jenka och fem Jordgubbsbugg. Så fort hon får tag i pengar tänker hon valutan i antal bugg, man känns som rikare då. All matematik är meningslös utom att kunna gånga med två för att räkna ut hur många bugg man får när man handlar, och att lära sig procent kan vara bra så man vet vad det man köper på rean kommer kosta. Hon stoppar in två Jenkatuggummi i munnen och tar stora tuggor så det knakar i käken när hon gapar. Snart är allt mjukt och slätt och då bläddrar hon igenom Fridatidningen för att skaffa sig en översikt, veta vad det är hon kommer få ta del av. Hon bläddrar förbi en artikel om killar som berättar om sina sexhemligheter. Stannar vid sminktipsen och påminner sig om att hon nog borde noppa ögonbrynen så de blir lite smalare och får mer av en rund båge. Bikinimode. Det kliar på örsnibben och framför sig ser hon de där bomullstussarna på badstranden. Allas dömande blickar och det är som om tuggummit gör att det samlas saliv i halsen så hon får svårt att svälja, men hon bläddrar vidare. Rycker till när ett pysande ljud i vardagsrummet avbryter henne. Mamma hostar försent. Det är så dumt alltihop, som om Alice inte skulle förstå vad hon gör, som om hon vore döv eller dum, eller både ock.

Hon bläddrar tillbaka till intervjun med killarna. Läser första frågan: ”*Diskuterar ni tjejers utseende*” Kalle svarar: ”Absolut. När man sitter med killar tar man bort känslor. Man säger istället typ ’hon är ruggigt fräsch’”. Johan svarar: ”Det blir mest bröststorlek och sånt. Allt ifrån att hon hade långa äckliga naglar till häck, ben, hår, ansikte”.

Det sticker till i armen och hon stirrar på sina naglar. De är inte så långa i alla fall. Hon läser vidare: ”*Hur ofta tänker ni på sex?*” Alla killarna svarar att det är några hundra gånger per dag. Alice granskar deras utseenden: fyra killar varav två har kort hår och magrutor. En är

smal och har spikigt hår och en annan är lite större med bröstmuskler, eller är det fettbröst?

Kalle har dragit håret bakåt i svallvågor.

Hon kommer på sig själv med att fundera över hur de ser ut nakna, hur de ser ut när de har sex. De är ju äldre, mellan 18 och 23, och då har man sex, ofta. *Zacks smala kropp med axlar som blivit bredare*. Det blir varmt i magen och neråt.

Nästa fråga: ”*Vilken slags kropp tänder ni på?*” Det ska vara lite att ta i, tycker jag”, säger Tim, ”Jag gillar tjejer med muskler”. ”För smalt är fruktansvärt, när benen ser ut som pinnar. Det är avtändande”, svarar Kalle. Ett tryck över bröstkorgen vandrar uppåt, trycker på kinder, panna och bultar bakom ögonen. Det känns som om någon långsamt knöt en näve där inne.

Mamma hostar. Hur många har hon hunnit dricka, egentligen? Alice lägger tidningen på skrivbordet bland de andra, blåser en bubbla med tuggummit som spricker och låter som en smäll på käften. Hon blåser en mindre bubbla, plockar ut den ur munnen och slänger den i papperskorgen.

Ute i hallen ser hon endast reflektionen av tv:n, av Rapport. Hon går förbi för att hämta ett glas med vatten, för att kunna se hur mamma ser ut. Ett rödsvullet ansikte, stirriga ögon och en lugg som sticker rätt ut från pannan. Munnen är hårt sammanbiten med mungipor som verkar vilja nå ner till golvet. Det är så mycket svart där inne. Varför kan hon inte bara sluta, strunta i att vara som hon är? Det kan väl inte vara så svårt? Bara till att välja att ta sig samman och vara som andra vuxna.

Hon läppjar på glaset och vattnet har tagit en metallisk ton, som om kranen inte riktigt vill släppa taget om sitt vatten. Det känns kliar på kroppen, på ett sådant sätt som det gör när huden bränt sig i solen eller hon förfrusit tårna i snön. Hon går fram till dörröppningen så hon kan se ut i vardagsrummet och mamma med den gröna filten, den vita tröjan med gulnade fläckar i armhålorna. Hon borde bara slänga den.

Mammas smala fylleblick sveper förbi mot köket och Alice drar in huvudet för att inte avslöja sig. En högljudd rap bryter tystnaden och mamma verkar inte ens förmå sig att säga något om att Alice står där. Läpparna rör sig men de talar till tv:n. Ikväll kommer vara en sådan kväll och i natt kommer vara en sådan natt. Imorgon måste hon vara hemma. Tanken på att missa en dag till med Zack får henne att bita ihop tänderna. Tänk om han glömmer bort henne? *Jävla mamma*.

Alice håller ut resten av vattnet i vasken och fyller på med nytt. Nu smakar det bättre och hon dricker några klunkar. Det känns som om kylan i strupen ger henne kraft. *Fan för*

mamma. Allt som kan vara bra i hennes liv vill mamma förstöra. Hon har inte valt att ha en sådan pinsam mamma, en mamma som bara förstör för alla omkring henne. Värst av allt är de där vidriga ölen. En ilning får henne rysa och tycks tala om för henne att hon måste göra något, måste stå rakryggad och säga ifrån. De där metallformade rören med gift som bara förstör ska inte få vinna över henne.

Hon vänder sig om, går med marscherande steg till skafferiet och rycker upp dörren. Där står dem uppradade som en armé. Inte gömda bakom något utan exponerade, skamlösa och konfronterande. Raka, blänkande, blå i led. Hon ser framför sig hur deras släta yta krackelerar när hon spänner sina nävar, hon kan se hur hon mosar dem så de blir krökta, invalidiserade. De kan inte gömma sig, de är mitt framför henne och ingen mamma i hela världen kan låtsas som om de inte finns. Hon sträcker sig efter två av dem och går mot vasken. Öronen lyssnar efter varnande tecken av att mamma har upptäckt henne. Alice knäpper upp första bruken så det pysar, helt utan hosta. Där som om tyngden över henne lättar i takt med ölen som rinner ut i vasken. Hon granskar skummet som lägger sig över hålen och sakta silas bort, håller andan för att inte dra in den bittra odören och öppnar nästa burk. Avvaktar. Inga steg eller ord hejdar henne så hon håller. Håller ut burk efter burk och stoppar de tomma i en Konsumpåse. Låter blir att krossa dem för att panten ska gå att använda men i tanken ser de ut som ruttnade äppelskrutt. Det blir 14 tomburkar. 28 bugg. Eller, 14 bugg eftersom man får 50 öre per pantad ölburk.

Allt det obehagliga i kroppen är liksom borta. Har burkarna förstått att det är Alice som går segrande ur det här? Hon sticker ut huvudet för att se om mamma verkligen inte har reagerat, inte ens låtsas om att hon inte hört. Men hon stirrar som paralyserad mot tv:n och håller muggen i fast grepp, lyfter den mot sina läppar och dricker obesvärat, så som hon bara gör när ingen ser på.

Två timmar passerar, två timmar av tristess och vad hon tror är nervositet. Steg. Oregelbundna, tunga steg som rör sig mot köket. I Alice rum är det som om alla saker och ljud upphör att existera, som om de också anar oråd. Det känns som om klockan har slutat slå, eller nej, sekunderna låter ovanligt högt och går ovanligt sakta. Skafferidörren öppnas och det blir stilla, alldeles stumt. Som om något kommer att riva upp det som varit och att man inte vet hur det kommer bli, man vet inte vad som kommer stå i nästa kapitel. Hon hör hur mamma suckar och drämmer igen skåpdörren. Hon svär så som hon gör när hon är druckit starkare öl eller Smirnoff: för sig själv men ändå som om hon vill att hela världen ska höra. Att Alice ska höra.

Alice andas knappt. Varje andetag innebär en risk att missa vad som pågår. Kommer mamma rusande nu? Kommer det att smälla? Kommer de någonsin kunna se på varandra? Allt kändes så okomplicerat nyss, att ta kommandot över situationen. Men efter varje stund som passerar hinner tankarna ikapp, magen värker och ett tåg av grubbel rusar förbi. Hon ser repriserna av vad hon faktiskt har gjort. Måste hon packa alla sina saker och försvinna? Rädda sig medan hon räddas kan? Hon vilar näsan mot väggen och kan känna hur de knappt märkbara andetagen studsar mot väggen, fuktig luft lägger sig som imma på hennes hud. Allt är stilla.

Tyst.

Tyst.

Ytterdörren går igen. Hon håller andan. Gick mamma? Lämnade hon henne? Det var ju *hon* som skulle fly, det var ju Alice som äntligen skulle få slippa allt. Innehållet i magen drar sig samman till en hård massa. Hon kan nästan se det framför sig – mörkt och massivt. Så sorgesamt, men någonstans där inne kan hon se ett ljus, kanske likt de som varit nära döden beskriver det, att de vandrat mot ljuset. Det var ju det här hon ville, det är ju det här hon vill. Det är inte skrämmande när hon väljer att se det så, det kanske till och med är fridfullt. Först håller hon fast i det ljusa och den fjäderlätta känslan hon vill vara i, men sedan kommer mörkret, som om någon stängde dörren i slutet av tunneln. Mamma stängde dörren.

Natten är som en oändlighet, ett helt liv. Hon vrider på sig. Kanske har hon drömt alltsammans? Hon reser sig upp och smyger ut i hallen. Plastmattan i hallen är kall och det känns som om hon gick barfota på en skridskois när hon tassar in i köket. Öppnar dörren till skafferiet för att se efter. Har hon kanske inbillat sig det hela? Men det är tomt, tomt på tomburkar och i vardagsrummet står en tom mugg kvar och vattenglasen är orörta. Alice lutar sig över soffkanten för att se hur många burkar som står där och där är minst lika många som de hon tömt på innehåll. De ligger i oordning, ett kaos av stående, lutande och liggande burkar – vingliga som fyllekäringar och fyllegubbar.

Hon ser framför sig hur mamma svajar runt på gatan, hur bilar tutar och människor pekar. Hur de skrattar och säger att det måste vara Alice mamma. Att det är Alice som har en sådan fyllekäring till mamma. Hon ser hur de viskar och hur orden sprider sig som ekon mellan hennes vänners hus. Hon ser framför sig hur deras föräldrar gapar och undrar över hur hon som mamma kan lämna sitt barn alldeles ensam mitt i natten. Vem är med Alice nu när mamman är ute ränner, kanske de undrar? Stackars barn, alldeles övergiven, kanske de tänker. Men hon vill inte vara ett stackars barn. Hon vill vara som andra, som Petra eller vem som

helst. Hon vill ju ha en vanlig mamma och hon bryr sig inte om den där pinsamma tanten man sagt att hon ska kalla mamma. Borde hon rusa ut, springa efter och stoppa henne. Be om ursäkt för att få henne att komma tillbaka. Få henne att ge upp och gå hem till soffan igen. Borde Alice ha låtit bli, hållit tyst och bara låtit mamma öppna burkarna som vanligt hemma i sin ensamhet där bara dem vet?

Om och om igen försöker hon frammana bilden av Zack men han vill inte visa sig. Istället ser hon killarna som avskyr smala tjejer, hon ser framför sig hur hon föralltid kommer att ligga här, alldeles ensam och bortglömd. Det svider i ögonen och hon försöker verkligen streta emot. *Du är stor nu, Alice. Du klarar dig själv.* Tänker på allt hon skrivit i sin dagbok, alla gånger hon önskat att mamma ska försvinna, alla gånger hon önskat att hon skulle dö.

***

SLUTET FÖLJER PÅ NÄSTA SIDA

JAG

Andetagen blir tyngre och tyngre. Jag vrider på mitt huvud för att se om hans ögon är stängda. Medvetenheten om min egen vakenhet blir så påtaglig när någon annan somnat. Som om man vaknar till av distansen, den långa sträckan in till samma tillstånd. Jag trycker på paus och funderar över om jag borde fortsätta se på något annat till dess jag själv blir trött. Bläddrar igenom Netflix sortiment, kategori efter kategori, nyheter och rekommendationer speciellt utvalda för mig. Alla val, så omöjligt att bara besluta sig för något, så stor chans att det blir fel, att det inte är det bästa eller det man mest känner för. Jag vill ju inte bli besviken över mitt val. Öppnar en ny flik och går in på IMDB för att stämma av betygen. Bland flikarna ser jag att Facebook är öppen. Inloggad på hans profil. Jag tittar på Daniel igen. Slutna ögon. Min puls ökar och jag kan känna och nästan se hur det pulserar i handleden. Trycker på uppdatera och skrollar ner. Så spännande att se någon annans flöde. Andra människors gentrifierade åsikter. Jag vet att jag letar efter att ett speciellt namn ska dyka upp, att någon ska ge mig ett tecken, ett godkännande för att ta mig dit. Men inte en enda person verkar heta något så vanligt som hennes namn. Daniel drar efter andan och vänder sig bort från mig, lägger sig på sidan. Jag knappar in *S* och *a*, och med det samma dyker hon upp. Jag går in på hennes sida och studerar profilbilden med halvöppna ögon för att justera min skärpa i det starka skärmljuset. Gör skärmen mörkare. Hon ser inte så svullen på den bilden, säkert en gammal som hon har kvar därför att hon inte lyckats se bättre ut än så på ett tag, för annars är hon sannolikt inte den typen som finner prestige i att byta sällan, sannerligen inte typen som vill visa att de inte gör sig förlägna om sociala medier och därför måste välja sina profilskiten med gedigen omsorg. Kommer på att det nog är dags för mig att byta snart. Jag hasar upp för att slippa att nacken böjs så av de höga kuddarna. Daniel sover bara med en kudde.

Jag skrollar mig vidare och läser några grattismeddelanden. Hon verkar ha fyllt år under veckan som gått. Så många hjärtan och folk som skriver ”grattis gumman”. Jag måste skaka på huvudet av antipati när jag läser det. Vad är det med folk som kallar varandra för gummor? Det finns inte något sextigt i det, inte ens något sött. Det och styrkekramar.

Gratulationerna är i överflöd så jag nöjer mig med intrycken och genast sveper mina ögon förbi meddelandesymbolen. Placerar pekaren ovanför den och håller handen stilla. Sneglar åt vänster för att se om han fortfarande sover och han ligger orörlig, så jag pressar ner pek fingret. Min mage säger nej men jag har inte fått mycket ut av att lyssna på min magkänsla genom livet. Meddelanden från hans brorsa, från två kollegor. Och en till. Sara. Hela jag blir

stel. Som om alla muskler i min kropp försöker hejda mig, som om jag måste ta mig igenom en trång led för att kunna trycka ner knappen, men jag lyckas.

Jobbdetaljer och raljerande om kunder. Om den där kunden Daniel berättade om. Så hon vet, det är ingen hemlighet. Jag går längre och längre bak i historien och känner hur mina armar börjar darra. Skrollar vidare och söker efter ord som antyder något annat än jobb, än ytlig bekantskap, eller vänskap. Men inga *sådana* ord.

Såg jag rätt? Det tar stopp. Som en dolk i hjärtat, förråd av sin bästa vän. Jag skrollar tillbaka. Där är hon. Naken. Mina ögon stirrar som om de inte kunde fokusera, som en automatisk zoom på en kamera som inte kan hitta rätt sak att fokusera på. Den brunbrända kroppen med gigantiska bröst och breda höfter. En kropp som väller över och en liten remsa av svart hår vid könet. Den första bilden är tagen framifrån och den andra i profil. Visst ser hon ser svullen ut, överviktig? Ser han inte det?

Jag läser vad han svarat: ”*Lägg av, du kan inte retas så.*” *Retas*. Vad ska det betyda? På den andra bilden har han gjort en smilegubbe med hjärtan som ögon. Med hjärtan som ögon. Jag visste det! Jag har vetat det hela tiden. Vad fan menar de med detta? Vad ska jag göra med det här? Borde jag väcka honom, skrika och slå tills han ger upp? Eller ska jag låtsas som ingenting och se till att han själv avslöjar det. Ska jag lämna sidan öppen eller stänga av? Jag tar fram min mobiltelefon och fotar av skärmen. *Fan, ljudet är på*. Hans axlar rycker till men sedan är han stilla igen. Slår fort igen datorn och i mörkret syns allt så mycket tydligare för det yttre vänds inåt. Där inne skriker en röst allt vad hon kan. Där inne spelas vårt liv och vår relation upp i fast forward: alla resor, hans charm och omtanke, hans matlagning, hans karisma, våra ovanliga dejter, våra svårigheter, alla gånger vi älskat, hur han omfamnat mig som om jag vore ömtålig och hans sätt att lyssna när det varit svårt med mamma, hans förmåga att bekräfta mig och se det som är unikt, alla våra planer; att köpa hus i Italien och renovera om här hemma, hans nykterhet. Hur kan han göra så här? Hur kan han ljuga och spela ett sådant spel?

Det får vara nog nu. Jag reser mig upp och lägger datorn på hans skrivbord. Stirrar bort mot hans siluett i sängen. Alla vrår och alla ytor som jag känt så väl, kunnat allt i detalj. Men det är en främling i min säng. Det är en annan man än min. Jag går ut i hallen och drar fram den stora Samsoniteväskan. Går in i sovrummet igen och plockar ur ett gäng underkläder, tröjor, skjortor och byxor. Han märker ingenting men det har jag gjort. Ser till att allt jag tidigare vikt så prydligt rivs runt till en röra. Han ska få se hur det ser ut. Pressar ner allt och letar i hallgarderober efter hans favoritjacka. Han skulle bara veta hur storsint jag är. Stoppas i handen i högerfickan och får tag i något som känns som en plastpåse. Tar upp den. Den är

nästan helt tom men i botten finns en rand av vitt pulver, puder. Jag kramar den hårt i handen och vill skrika. Men han ska inte få det av mig.

Går in i badrummet och lyfter på toalettlocket, tömmer påsen på sitt innehåll. Stirrar på den en stund och känner hur den ger mig kraft. Den lilla plastpåsen ger mig stryka för att det är sanning i den, kallocaïn.

När väskan är fylld till brädden lägger jag sanningen överst. Han ska inte tro att det är så enkelt. Jag behöver inget säga, bara lägga fram bevisen så är makten min.

Mina ögon är slutna under resten av natten. Jag kliver upp tidigt och är säker på att jag måste ha inbillat mig alltihop, en fruktansvärd dröm. Men sen ser jag honom, jag ser datorn på skrivbordet och går genast upp ur sängen. Det är lätta steg, nästan förväntansfulla. Och mycket riktigt, i hallen ligger väskan öppen med kläder i en hög och påsen överst. Jackan hänger på kroken närmast dörren och hans svarta kängor står nedanför den.

I badrummet sminkar jag mig under fullständig tystnad. Lätt foundation från Chanel, svart kajal, svart maskara från Dior och ett lätt svep av aprikos rouge. Något saknas. Något som ger auktoritet. Jag går ut i hallen och letar fram det röda YSL-läppstiftet i min Ann Demeulemeester-väska. Tar det med mig in i badrummet och stryker på med exakthet. Duttar sedan läpparna fjäderlätt mot varandra.

Går in i köket. Kan det inte bara börja nu? Kan inte matchen sätta igång så att det är över? Kommer att tänka på datorn och går tillbaka till skrivbordet. Jag öppnar den och knappar in hans lösenord – 1941, året då Bob Dylan föddes. Där är hon och hennes nakna kropp. *Det här trodde du inte när du skickade bilderna, va?* Jag lämnar datorn öppen med bilderna framme. Sätter mig i köket. Först rätt upp och ner på stolen, men gör sedan i ordning en kopp kaffe. Det kan behövas. Jag sitter där och stirrar ut genom fönstret. Men jag ser inte det som pågår, vardagen som puttrat igång. Det är ljust och solen skiner som under vilken bekymmersfri dag som helst. Mitt hjärta känns precis som vanligt. Bryr jag mig inte mer än så här? Men så hör jag ljudet av rullgardinen som åker upp och slår i väggfästet. Hjärtat slår inte, det tickar, snabbare och snabbare som en timer som räknar ner.

Han kommer in i köket och jag kan inte med att se på honom, rädd att jag ska ändra mig, stänga igen datorn och gömma väskan. Vill jag verkligen det här?

”Är du uppe?”

”Mm”, svarar jag och sippar på det nu ljumna kaffet.

”Jaha. Det var ovanligt.”

Ovanligt, ja.

”Jag ska bara ta en dusch, så kommer jag och tar en kaffe med dig sen.”

Han går ut i hallen och jag låter mina ögonlock skyla den glansiga hornhinnan. Sväljer. Hans fotsteg upphör, men jag hör att han står stilla i hallen. *Nu ser han den, nu ser han sanningen.* Han är tyst. Jag likaså.

Tillslut harklar han sig. ”Vad fan är det här?”

Jag tar sats för att få rösten att låta beslutsam och stadig, skyler hur min kropp darrar av hjärtat som tickar. ”Vaddå, menar du?” svarar jag och reser mig upp.

Går inte ut till hallen, utan in i sovrummet och hämtar hans dator. Ställer den på matbordet och väntar. Hör hur han suckar och fnyser.

Fotstegen rör sig mot köket. ”Varför står min resväska med kläder nedtryckta i hallen?”

”Varför tror du?” svarar jag men stirrar tomt ut genom fönstret. Försöker behålla min beslutsamhet.

”Inte vet jag. Vad är det med dig egentligen? Har du gått och fått en psykos?”

Jag kniper samman ögonen och biter ihop tänderna. Vänder mig om. ”Är det mig det är fel på mig?”

Hans ögon är uppspärrade och jag får ge honom att han är en skicklig skådespelare med en uppsyn som får vilken oskyldig unge som helst att se skyldig ut. ”Vad handlar det här om?”

Jag vet att han har sett plastpåsen men kan inte förmå mig att säga något.

”Vad tror du att det handlar om? Tror du att jag är dum i huvudet, tror du att jag är så naiv att jag inte ser? Här har du gått runt och spelat kärleksfull, varit herr nykter. Du har spelat ett jävla spel din otrogna, vidriga, jävla knarkare!” Det känns som om jag vill jubla efter att de orden kommit ut. *Jag sa det!*

”Vad fan snackar du om?” Han ser fortfarande lika blank ut. Snyggt försvar. ”Du är fan sjuk i huvudet! Skulle jag vara en knarkare? Är det den här du syftar på? En tom jävla plastpåse, Alice?”

Han viftar med påsen nära mitt ansikte. Jag känner hur det fläktar.

”*Nu* är den tom, ja”, svarar jag och känner hur jag inte längre räds något. ”Jag hällde ut skiten där skit hör hemma, i toaletten.”

Från halsen, upp i öronen och över kinderna framträder upprördheten. *Avlöjad.*

”Du är galen!” Han kastar plastpåsen mot mig och det flyger spott när han skriker. Halsens senor pressar sig fram och det ser ut som om han vore ett djur som brer ut sig för att se hotfull ut inför en kamp.

Jag ser på honom, mina ögon är likgiltiga. Inte uppspärade, ihopknipna, inte flackande eller fokuserade, bara som vanligt. Det är som om jag ser den lilla rädda pojken där inne. Jag skjuter fram hans laptop på bordet och rör pekfingeret mot musplattan för att få bort skärmläckaren och bilden på oss i Toscana. Där bakom står hon och poserar.

”Retsamt?” säger jag och ser på honom.

Han håller inne sitt andetag och jag kan se på honom hur all världens förklaringar flackar förbi.

”Har du gått in på min Facebook?” säger han med rösten i falsett.

Jag svarar inget utan tittar på datorn.

”Det är väl inte mitt fel att hon fått för sig att skicka nakenbilder till mig? Det är väl inte mitt fel?”

”Men varför har du svarat och skickat förälskade smilegubbar, då?” Jag vill inte veta för jag vet, men måste fråga.

”Ja men...”

Hans nakna manskropp ser så ynkelig ut, med lemnen som hänger liten och förskräckt. Avklädd och avslöjad. Han famlar efter orden. Vilka lämpar sig bäst?

”Ja, men?” fortsätter jag, sticker fram hakan och höjer ögonbrynen för att visa att jag inte nöjer mig.

”Det var en gång, Alice. Bara en jävla gång och det var när jag drack. Jag var skitpackad.”

Han håller ut armarna och visar avväpnande sina händer. *Släpp ditt vapen*. En gång är inte ingen gång, allrahelst inte när samtalet har fortgått.

”Varför har ni fortfarande kontakt då?” frågar jag.

”Vi arbetar ihop. Det förstår du väl?” Hans kropp sjunker ihop, han kupar ryggen som en skamsen hund eller harmsen katt.

”Så alla dina kollegor skickar nakenbilder till dig? Är det en slags policy ni har?”

Hans ögon sveper upp mot taket och ögonbrynen rynkar sig. ”Nu får du ge dig...” Han andas ut. Det är inte en utandning, en suck av lättnad, utan av uppgivenhet. Han ger upp. ”Det var en gång. Det var inte meningen och vi var aspackade. Jag ångrade mig så och tog tag i mig själv efter det. Jag har ju varit nykter nu, Alice, jag *är* nykter.”

Jag ser ner på plastpåsen och sedan upp mot fönstret igen. Solen har gått i moln och träden ruskar i blåsten.

”Alice, se på mig”, säger han.

Jag kan inte förmå mig, inte just nu.

Han kommer närmare. Hukar framför mig och sträcker sig efter mina händer. Jag drar undan dem och spänner mina ögon i hans.

”Det bara blev så”, fortsätter han.

Bara blev? Hur ska jag kunna lita på att det inte blir igen, bara blir så där, hej hopp?

Daniel placerar huvudet så att våra ansikten kan speglas i varandra.

”Det var inte meningen. Det blev bara så svårt efter beskedet.”

”Beskedet?” Jag rynkar mina ögonbryn och drar tillbaka huvudet för att återfå distansen.

”Ja. Att det var mitt, eller är mitt ...”

”Ditt vaddå?” avbryter jag och hör hur skärrad min röst låter. Jag ska inte vara rädd, det är min tur att ta kontrollen nu.

”Mitt barn.” Han andas ut. Nu är det av lättnad. Det kan jag se.

Jag puttar bort hans händer och reser mig upp. Går ut i hallen och han kommer efter.

”Alice?” Han greppar tag i min arm men jag rycker bort den.

”Hon har ju kille och jag har ... dig. Det var försent att ta bort det. Jag är ledsen.” Hans ögon tårar sig. Fylls av saltvatten som han krigar för att slippa tappa.

För en stund når de in i mig. Tårarna. Jag ser att det han säger är innerligt. Han är ledsen. Mitt huvud bultar och jag andas snabbt, känner hur det rör sig i magen. Plötsligt minns jag känslan av det där fostret, känslan av att ha något i magen som inte blev. Ett sådant kvinnligt misslyckande. Hon. Så kompetent och moderlig. En sådan kvinna som representerar allt det där.

”Det går inte, Daniel. Det förstår du väl. Det här”, säger jag och pekar fram och tillbaka på oss båda. ”Det här mellan oss fungerar inte. Jag vet att du knarkar, jag vet att du har ljugit och kommer att fortsätta ljuga för mig.” Jag slår ihop hans dator och ger den till honom. ”Gå nu.”

Han tar emot den men hejdar sig. Tittar in i mina ögon som för att en sista gång pröva om han hade förmågan, förmågan att hypnotisera eller få mig att göra som han vill. Jag släpper datorn och han fångar den. Går mot väskan och stänger igen den. Han sätter på sig byxor, t-shirt och skor. Blir stående kvar med handen på dörrhandtaget.

Jag tänker inte säga att jag ändrar mig. Det är försent. Han är ett svin och kommer alltid vara det.

”Vi kan väl höras efter jobbet?” säger han.

Jag biter mig i kinden och känner smärtan. Som om den blir verklig igen. ”Gå!” ryter jag och kastar hans favoritjacka på honom och han får knappen i ögat.

Han ryggar tillbaka. ”Ditt jävla psyko! Folk skulle bara veta vilken sjuk jävel du är. Du är precis som din äckliga, mamma ...”

Jag springer mot dörren, puttar ut honom och slänger igen den så det ekar i trapphuset. Jag hoppas att det fortsätter eka i honom, hela dagen, i resten av hans liv. ”Jag är väl galen då. Hellre galen än ett svin!” skriker jag och spottar på hans skor som är kvar på hyllan.

Vindpusten dörren för med sig känns som en sista utandning i mig. Nu är det över. Mina tankar far runt och jag greppar efter något att vara kvar i, en dröm, ett minne eller vad som helst. Borde jag ringa någon? Alla har väl någon de kan vända sig till? Ett nummer som alltid finns där, några kloka ord eller en varm famn som troget väntar på behovande. Tänker på Misha, men vi har inte en sådan relation, nej det är Mishas problem den handlar om. Bilden av mammas trötta ansikte med de hängande läpparna, de svullna kinderna och de ytliga blodkärlen. Hon har varit vacker en gång. Jag har sett det på bilder. Lång och smal, med markerad midja, rödblont hår och pigg blick. Vårdad och social. Jag vet inte var det gick snett. Var det när jag föddes?

Jag går in i sovrummet och doften av Daniel ligger kvar under täcket. Jag ska inte lyfta på det. Hägringen av hans dator, den som förstörde allt, hon som förstörde allt. Jag låter tummen röra vid menyknappen på min mobiltelefon och försöker att inte ge efter, bara vara. Inget är ogjort, inget och ingen. En sak i taget. Kommer att tänka på att moster ringt och även om hon inte är någon god lyssnare känns något tryggt i mig när jag tänker på vad hon skulle ha att säga, vad Dr Phil skulle ha sagt. Jag trycker ner Facebookappen, letar upp moster Bibbis kontakt och ringer upp. Det hinner knappt gå fram en signal innan hon svarar.

”Gud, så bra att du ringer!” Hon låter uppvarvad på rösten och jag anar att det har med mamma att göra.

Det var länge sedan men ändå var allt som vanligt den där sista gången vi sågs. Väggen av matos som slog emot oss när vi öppnade dörren, floret av dammtussar som svävade runt över hallens plastmatta, tyngdlösa men ändå så betungande. Filten som låg slängd över soffan, blommiga textilier, bokhyllan med några LP-skivor i och bilden på henne i midsommarkrans.

Mamma slamrade med kastrullerna och rörde runt i disken. Disken som alltid brukade vara full, som växte i takt med depressionerna. Jag minns hur hon insisterade på att dra fingrarna genom sin lugg som egentligen skulle ligga platt. Hur jag inte kunde sluta titta på den tills den lagt sig igen.

Daniel hade alltid lyckats charma henne, han blev som vår medlare, vår diplomat som gjorde att vi kunde umgås trots allt.

Det hugger till i sidan som om jag fick håll. *Han är borta nu, Alice.*

Han frågade henne om vi kunde hjälpa till men jag såg att det stressade henne så vi satte oss ner istället. Det var som om jag inte fanns där, som om mamma bara kunde se honom när hon pratade den där gången. Det gjorde ingenting, jag ville ändå inte se in i hennes ögon.

Mamma som alltid lyckas göra sig illa brände fingret när hon skulle ta ut färsbiffarna ur ugnen. Sen kom rödvinsboxen som gjorde dem båda glada, och illa. För en stund var det nästan som om vi vore en familj. Jag kunde se det som om jag såg in genom fönstret och jag nöjde mig med den bilden ett slag. Sedan kom gnället, pikarna. Daniel försökte väja undan hennes agg. De åt och drack och jag åt för att jag var hungrig. Sedan tittade jag på hennes plåster, som likt någon som tog sats för att hoppa från Västerbron, ville slita sig från hennes blöta brännskadade finger. Ändå tvekade det, plåstret, som om det behövde dra monologen i sitt medvetande en gång till, övertyga sig själv en sista gång. Det blev en stunds verklighetsflykt för mig, innan det tillslut föll ner mot vinglasen och hon röt ifrån som om det vore någon annans fel att det halkade av, som om det vore mitt fel.

Sedan kom mellansnacket, det som gjorde det möjligt för oss att mötas: *Hur mår du, hur går det på jobbet?* Sedan frågorna jag inte ställde: *Hur mycket dricker du nuförtiden, hur ofta är du full? Hur mycket är du på jobbet och vem skyller du på nu när du inte kan ta dig upp morgonen därpå?* Daniel var oftast tyst under dessa stunder, som om han gjorde sig transparent till förmån för den omöjliga uppenbarelsen av kärlek, en mammas kärlek eller min kärlek till en mamma, min mamma, den som inte existerade.

Mamma berättade om hur illa det var på hennes jobb, hur hemsk hennes chef var och hur bedrövt alla behandlade henne, sedan om hur ont hon har haft i ryggen och att hon aldrig blir tagen på allvar, att man måste göra allt själv för att folk är så självupptagna nu för tiden. ”Hela den här generationen är narcissister”, sa hon och tittade på mig. Jag kände hur det liksom kokade inom mig, så lite som krävdes för mina nävar att knytas. Sedan kom mina tappra försök att muntra upp, som jag faktiskt trodde på, att jag kunde tipsa henne om än det ena än det andra. Då, för en stund kändes det bra, när Daniel la sin hand på mitt lår som för att visa att det var mig han hejade på.

Maten var slut men det var inte vinet. Jag försökte avrunda, säga att vi behövde gå, men hon blev arg. Menade att hon bara för min skull hade gjort efterrätt, en hel dags förberedelser.

”Ska du gå nu? Typiskt dig, tänker bara på dig själv. Du kommer och går som det passar, som om hela världen ska falla på knä så fort prinsessan Alice kommer gående”.

Jag bet mig i tungan och satt kvar. Då var det bara att härda ut, att sitta på händerna och andas genom näsan. Jag försökte fokusera på fönsterbrädet med allt plotter, cigaretter som

hon hade slutat med, blommor hon försökt att rå om men lyckats lika bra med det som med att rå om sin dotter. Radion med ett tjockt lager av matfett över sig.

”Du har tur du. Det är ett under hur du lyckats träffa en sådan fin kille som Daniel.”

Jag försökte se det som en komplimang. Vinglas efter vinglas. ”När kommer efterrätten?” frågade jag.

Mamma såg stött ut, som om jag krävde för mycket. Hon svarade att den kommer när hon och Daniel ätit klart. Sedan fortsatte det med negativa kommentarer om hur jag såg ut och hur jag betett mig genom åren. ”Som den där gången när du fick en jättedyr kamera av mig i julklapp och hade sönder den efter en vecka. Inte ett tack fick man.”

Jag mindes att det var hon som tappade den i golvet när hon var full, att jag inte ens hunnit öppna paketet och att hon tyckt att jag skulle betala för en ny, vilket jag inte gjorde.

Hon påpekade hur fånigt det är att jag jobbar i en klädbutik, att jag inte utbildat mig till något meningsfullt. Påminde oss om att alla modeller ser ut som pinnar, ”osmakligt”, sa hon, ”Men du hade ju knappt några bröst för än du blev sexton, du.”

Jag kände hur jag ville säga: vilken vidrig alkoholist och hemsk person hon är, alltid varit, att det inte var konstigt att hon var så ensam, att ingen ville vara med en sådan som hon. Men jag var tyst och det blev värre. Jag ryckte i Daniel och försökte få honom att förstå att jag ville gå, att han skulle hjälpa mig.

Det är ju du som är ensam nu, Alice.

Jag satt i tystnad och kände hur alla känslor växte inom mig. Så många minnen, så lite att vilja komma ihåg. Daniel kastade blickar mot mig men valde att inte agera. Mamma gjorde ju inte honom illa.

Att höra hur hennes röst förändrades i takt med glaset. Högre, gäll och slutligen sluddrande. Jag orkade inte lyssna på vad hon sa och visste att det var bäst att inte säga något. Men jag hade varit tyst så länge. Försökt så många gånger att det inte längre var någon mening. För varje minut byggdes den upp, vreden. En urkraft som tog över mig och tillslut reste jag mig upp och gick självstyrd ut i hallen. Att något så oskyldigt som att resa sig från ett bord kan göra någon så upprörd. Hon skrek, rakt ut. Vad visste hon? Vad visste hon att jag skulle göra, ett toalettbesök? Men vi vet vad vi menar lika väl som vi hör vad vi inte säger. Man kan tala så många språk utan ord.

Jag stod där i hallen. Väntade på att skriket skulle lägga sig. Självklart var det inte så enkelt, nej inget var enkelt och verkade någonsin bli det med henne.

”Du är så jävla självvisk, en bortskämd, jävla skitunge!” skrek hon, som om hon vore ett litet barn i en lekpark vars enda superkraft var att skrika högst.

Och jag kände det, hon är mamma och jag barn. *Jag* ska få skrika och slå och *hon* ska stå ut, ta hand om och trösta. Jag ville ge igen, för en gång skull lägga mig på samma nivå som henne, åtminstone låta barnet slåss med någon i sin egen ålder. Kanske hade jag styrkan genom Daniel, att jag inte var ensam, kanske var det bara bristningsgränsen, en lång utdragen sådan som äntligen brustit.

Du är ensam.

”I sådana fall har jag fått det från dig”, svarade jag, men det kändes inte bättre. Det handlade inte längre om det. Det handlade om att stå upp, att vägra huka, vägra dalta och vägra låta henne hållas.

Mammas vin-röda kinder blev rödare. Vinröda. Man kunde se på henne att något hade gått sönder, att navelsträngen hade slitits av och hennes stolthet nu var viktigare än alla andra band. Hennes ögon svartnade. ”Om du går nu, vill jag aldrig se ditt ansikte igen.”

Vi var alla som stumma för en stund, utan ord. Daniel försökte resa sig upp och dämpa den altererade stämningen. Först kände jag mig arg, men sedan kom känslan av frihet över mig. Kunde det vara så enkelt, kunde jag kanske få slippa henne? Mammas reaktion förvånade mig på inget sätt eller var på något vis överraskande. Men det slog mig att om jag går nu kanske jag faktiskt slipper se hennes ansikte igen. Kanske kunde slippa att vara mamma åt min egen mamma. Jag trädde på skorna, de var ett par bourgeoisskor från Prada, ingådda och lätta att kliva i. Jag gick ut genom dörren och Daniel kom efter.

Under följande dag trillade fyra elaka mail ner i inkorgen om att jag inte var menad, att det hade varit för sent för abort, att min pappa inte ville ha mig för att jag var ful, att jag inte skulle få ärva något av henne, och att jag för henne, från och med nu var död.

”Hallå, är du kvar?” frågar moster i andra änden. ”Sitter du ner?”

Det rör runt i magen, som om jag skulle behöva sprättas upp för att bli mig själv igen. ”Ja, jag sitter ner.”

Moster Bibbi trevar i andra änden. Det kommer över mig, att jag bara vet. Hela min kropp blir kall, som om hjärtat ångrat sig, som om den ställde in sig på strid och gjorde allt vad som krävdes för att ta sig igenom det. Det var nu eller aldrig. Det var aldrig, nu.

Moster Bibbi sväljer och det låter som om hon har placerat telefonens mikrofon mot svalget. ”De ringde från ett hotell i Ropsten och sa att de hittat Lene. Livlös.” Hon dämpar rösten, ”hon har svält tabletter blandat med vin.”

Ett efter ett försöker jag ta in orden men ser bara mamma ligga orörlig i en säng. Det kan inte vara sant, hon hittar bara på, så här gör hon ju alltid. Det här är bara hennes sätt att få oss att bry oss, tycka synd om henne.

Moster Bibbis röst brister: "Alice, hon är död."

Jag väntar på det som ska komma efter, att hon ska säga något mer. Att det var vad de trodde men att hon lever. Ska hon inte berätta hur mamma har beklagat sig och hur glada vi ska vara för att hon klarat sig? "Är du verkligen säker?" frågar jag.

"Ja, jag är säker. Hon dödförklarades i morse."

Jag sitter tyst, försöker andas men varje gång kroppen tar in syre hugger det i bröstet. *Daniel*. Jag vill bara ringa Daniel och få allt att bli som vanligt igen. Moster säger inte heller något. Vad vill hon höra av mig, att allt är mitt fel? "Okej", är det enda jag får ur mig. *Okej*.

"Vi måste ta tag i det här med begravningen nu. Jag förstår att det är svårt för dig att känna. Dr Phil säger att sorgen inte alltid kommer med en gång och att det därför kan vara bra att anordna en begravning så snart som möjligt. Du kan väl prata med Daniel om det?"

Det tjuiter i mina öron, kan inte höra mer. Jag ser bara sceneriet framför mig, hur hon ligger där med blod som slutat pulsera, med nerver som inte längre kan reagera i raseri. Jag funderar över vad det kan ha varit för tabletter, om det var samma boxvin de drack under den där middagen eller om hon firade med något dyrare. Det spelar ju ingen roll. Ingen jävla roll.

"Är du okej?"

Jag är tyst. Känner vad jag tror är en tår som tränger sig fram, hur den rör sig ner över kinden, snuddar vid näsan, kastar sig över mina läppar och sedan faller ljudlös ner på mitt bröst. Jag känner den som om den hände någon annan. Släpper telefonen och hör hur den stumt tas emot av mattan, tar min hand och drar den längsmed nästippen. Min vita sidenblus fylls av små, ljusgrå, blöta fläckar och jag drar ärmen över min mun. Rött läppstift tar formen av ett spjut och jag drar den andra ärmen under ögat. Känner hur synen blir grumlig och blickar ner i det nyslipade trägolvet framför mattan. Moster är kvar i luren och jag hör att hon säger något, men låter det vara.

Går tömd in i badrummet. Ställer mig framför spegeln jag för någon timme sedan sminkat mig i, sett en kvinna redo för att stå upp för sig själv. Ljuset är genomskådande vitt, ångrar att jag bytte till en så kall och ljus glödlampa. Jag observerar den som gråter. Det är som om jag utan föraning ser henne rakt in i ögonen. De där globerna som annars är så isolerande, med inget annat än svarta hål. Som när natten drar fram över dagens sanningsprofetior; i tidningar, på gatan och sociala medier. De hänger i molnen.

Jag kommer att tänka på det jag en gång sa, det om vår enda likhet. *Att vi båda dragit ett första andetag och sedan fortsatt att andas.* Men vi har alltid haft lika tom blick, lika modfälld och innehållslös.

Jag strövar planlöst runt i lägenheten. Nu kan jag se det andra sett, ytterligheter. Det finns inga spår av den person som bor här. Vem är hon? Vad vill hon och har hon någonsin älskat? Vill hon något annat än det hon förr drömt om? Det enda hon velat är att inte bli något hon inte velat. Någon hon sett för sitt inre och försökt göra verklighet av. Om hon försvinner nu, försvinner något av värde?

Bilden av den ensamma mamman hon föraktat så. Hon som misslyckats, men som tillslut lyckats. För visst är det så man säger: att man lyckas ta sitt liv? Ska vi bära det här på våra axlar, ska vi leva med den skulden?

Jag stannar vid framför sovrumsspeglarna. *Mig kan du inte längre lura.* Inget vitt kakel med svarta fogar, ingen marmorbänk, Aesoptvål, inga skor från Saint Laurent eller någon Guccitröja kommer kunna täppa igen det där mörka. Jag går till garderoben. River ut allt som finns där, kastar det på sängen, kväver Daniel under täcket. Tillslut är den tom, garderoben. Jag går tillbaka till speglarna. Pulsen är hög, andningen ansträngd och sminket utsmetat. Masken är av. Bilden av en nyblekt ung tonåring, en med smink som pansar och vilja av stål. En som aldrig skulle bli som hon, en som lovade sig själv, som svor på att aldrig bli som sin mor.

Spegelbilden återvänder till det som är verkligt, det med facit i hand, med svaren som inte är några svar. *Se hur jävla dåligt hon mår.* Varför har ingen sagt att hon är precis som du? Likadan som hon. Så unik är hon inte, *inte heller du.* Det är ytterligheterna som skilt oss åt. Innerligheterna är, eller var, desamma. Inför natten och slutet är vi alla lika. *Jag, precis som du,* säger jag i speglarna och blundar.